

13th March 1963] [Srimathi Jothi Venkatachellum]

Immediately on receipt of information, necessary control measures were instituted on the same day. Adequate staff have been posted to the area for intensification of control measures in the infected and surrounding villages. One thousand six hundred and ten anti-plague inoculations have been carried out up to 27th February 1963 in the infected and surrounding villages. Four hundred and thirty-four houses have also been treated with cyanogas and gammaxane during the said period. The work is still in progress.

One of the Assistant Directors of Public Health, Madras, has also visited the infected village. Necessary instructions were issued to the District Health Officer, Salem, for intensifying the anti-plague measures with a view to arrest the infection and to take up Krishnagiri Panchayat for cyanogas and gammaxane treatment.

Frequent instructions are being issued to the District Health Officer, Salem, by the Director of Public Health in regard to the control measures to be adopted by him and to keep a vigilant watch over the situation.

III.—VOTING ON DEMANDS FOR GRANTS FOR 1962-64—contd.

*கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, “லேபர் இன்டர்ஸ்டிங் ஃபாக்டரிஸ்,” என்கிற இந்த மானியக் கோரிக்கைக்கு இரண்டு மணி நேரமும், “மோட்டார் வெஹிகிள்ஸ் ஆக்ட்ஸ் அப்டிமினிஸ்ட்ரேஷன்” என்கிற மானியக் கோரிக்கைக்கு இரண்டு மணி நேரமும் ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது. ஆனால், நேற்று முடிவு செய்யப்பட்டபடி கனம் அங்கத்தினர் திரு. முக்கையா தேவர் அவர்களுடைய “சிறிது நேர விவாதத் தை” இன்று 12-30 மணிக்கு எடுத்துக்கொள்ளலாம். இந்த ஒரு மணி நேரத்தை மற்ற இரண்டு மானியங்களுக்காக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கும் நான்கு மணி நேரத்தில் குறைத்துக்கொள்ள வேண்டியிருப்பதால், “லேபர்” மானியக் கோரிக்கைக்கு ஒன்றரை மணி நேரமும், “மோட்டார் வெஹிகிள்ஸ் ஆக்ட்ஸ் அப்டிமினிஸ்ட்ரேஷன்” மானியத்திற்கு ஒன்றரை மணி நேரமும் பகிர்ந்துகொள்ளலாம். இதற்கு எதிர்க் கட்சியின் தலைவர்களும் ஒப்புக்கொள்கிறார்கள். அதே வகையில் ஒவ்வொன்றாக எடுத்துக் கொள்ளலாம் என்று நான் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

Sir, I move—

“That the time for each of the Demands Nos. XXIV—Labour including Factories and II—Motor Vehicles Acts—Administration included in the agenda for the day be reduced to one and a half hours.”

The motion was put and carried.

(1) DEMAND NO. XXIV—LABOUR INCLUDING FACTORIES.

* THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Sir, on the recommendation of the Governor, I move—

“That the Government be granted a sum not exceeding Rs. 35,25,300 under Demand No. XXIV—Labour including Factories.”

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

[13th March 1963]

கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, ஆலைகளைப்பற்றியும், ஆலைகளில் வேலை செய்கின்ற தொழிலாளர்களுடைய நலன், தொழிலாளர்களுடைய பாதுகாப்பு ஆகியவைகளைப் பற்றியெல்லாம் கவனிப்பதற்காக ஒரு இயந்திரம் வேண்டியிருக்கிறது. அந்த வகையில் ஒரு இயந்திரம் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதற்கு ஆகும் செலவும், அதிலே கவனம் செலுத்தி வருகிற உத்தியோகஸ்தர்களுடைய சம்பளம்தான் பெரும்பாலும் இந்த மானியக் கோரிக்கையில் அடங்கியிருக்கின்றன.

தொழிலாளர்களின் நலன் பாதுகாக்கப்படுவதோடு, வேலையில்லாதவர்களுக்கு வேலை தேடிக் கொடுக்கும் பொறுப்பையும் இந்த இலாக்கா ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறது. எம்ப்ளாய்மென்ட் எக்ஸ்சேஞ்சு பற்றிய ஒன்றிரண்டு விவரங்களைப் பின்னால் சொல்லுகிறேன்.

தொழிலாளர் கல்வித் திட்டம் என்ற ஒன்று இருக்கிறது. அதுவும் இப்பொழுது நிறைவேற்றப்பட்டு வருகிறது.

முக்கியமாக நான் ஒன்றைக் கூற விரும்புகிறேன். நாட்டில் நெருக்கடி நிலை ஏற்பட்டவுடனேயே தொழிலாளர்களும், தொழிலதிபர்களும் மிகுந்த உற்சாகத்தோடு, உணர்ச்சியோடு உற்பத்தியைப் பெருக்குவதிலே எந்த எந்த வகையில் ஒத்துழைக்க வேண்டுமோ, தொடர்ந்து பாடுபடவேண்டுமோ, அவ்வாறெல்லாம் பாடுபடுவோம் என்று உறுதி கூறியது மாத்திரமல்லாமல் அதே வகையில் நடந்துகொண்டும் வருகிறார்கள் என்று நான் கூற விரும்புகிறேன்.

இந்த நெருக்கடி நிலை ஆரம்பித்தவுடனேயே, 1962-ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 14-ந் தேதி மத்திய அரசாங்கத் தொழிலமைச்சர் அவர்கள் ஒரு மகாநாடு நடத்தினார்கள். அதில், தொழிலதிபர்கள், தொழிலாளர் பிரதிநிதிகள், மாநில ஆட்சிப் பிரதிநிதிகள் எல்லோரும் வந்திருந்தார்கள். அதிலே எல்லோரும் ஏகோபித்து, நல்லுறவோடு உற்பத்தியைப் பெருக்குவதிலே ஈடுபடவேண்டும் என்று முடிவு செய்யப்பட்டது. அடிஷனல் ஃபிஃப்ட் வேண்டுமென்றால், அடிஷனல் ஃபிஃப்ட் வேலை செய்ய வேண்டும்; விரயம் (வேஸ்ட்) கூடாது; தகராறுகளையெல்லாம் சுமுகமான முறையில் தீர்த்துக்கொள்ளவேண்டும்; தனிப்பட்ட தொழிலாளர்களைப் பொறுத்த வரையில், டிஸ்மிஸல், டிஸ்சார்ஜ், ரிட்ரென்ச்மென்ட் எதுவாக இருந்தாலும், சாதாரணமாக கோர்ட் மூலமாகப் போகாமல், லேபர் கமிஷனரிடம் அறிவித்து, அவர் என்ன முடிவு சொல்கிறாரோ அதை ஏற்றுக்கொள்ளுவது என்று முடிவு செய்யப்பட்டது.

அதையொட்டியே நம்முடைய மாநிலத்திலும் தொழில் அதிபர்களையும் தொழிலாளர் பிரதிநிதிகளையும் சேர்த்து வைத்து, அம்மாதிரியே செய்வோம் என்று முடிவு செய்யப்பட்டது. தமிழ் நாட்டுத் தொழிலாளர்கள், தொழிலதிபர்கள் நல்லுறவுடனே இருந்து வருகிறார்கள். வேலை நிறுத்தங்கள், தகராறுகளெல்லாம் அதிகமாக இல்லை. அப்படி ஏதாவது ஏற்பட்டாலும், தகராறுகளை இரு சாராரும் சேர்ந்து பேசியே தீர்த்துக் கொள்ளக்கூடிய வகை ஏற்பட்டிருக்கிறது. அந்த வகையில் நல்லதொரு சூழ்நிலையில் தொழிலுற்பத்தி ஏற்பட்டுக்கொண்டு வருகிறது என்று நான் மகிழ்ச்சியோடு தெரிவித்துக்கொள்ளுகின்றேன். இந்த வகையில் ஒத்துழைக்கும் தொழிலாளர்கள், தொழிலதிபர்கள் எல்லோருக்கும் என்னுடைய பாராட்டுதலை நான் இங்கே தெரிவித்துக்கொள்ளுகின்றேன்.

எம்ர்ஜன்வலி ப்ரொவிஷன் கமிட்டி என்று ஒன்று அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்தக் கமிட்டி அப்போதைக்கப்போது உற்பத்தியைப் பெருக்குவதில் என்ன என்ன வகையில் கவனம் செலுத்துவது, அதிலே என்ன வகையிலே ஈடுபடுவது என்று கண்காணிக்கும். அந்தக் கமிட்டியும் இப்பொழுது பணியாற்ற முற்பட்டிருக்கிறது. தொழிலாளர்களுக்கு மிச்சப்படும் பணத்தை நாட்டின் பாதுகாப்பு நிதிக்குக் காணிக்கையாகச் செலுத்துகிறார்கள். “அதிக வேலை செய்கிறோம்” என்று அவர்களே முன் வந்திருக்கிறார்கள். அப்படி வேலை செய்வதில் கிடைக்கக்கூடிய ஊதியத்தை

13th March 1963] [திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

நாட்டின் பாதுகாப்புக்காகக் கொடுக்கிறோம்” என்றும் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அதற்கு ஃபாக்டரி சட்டம் குறுக்கே நின்றாலுங்கூட, அந்தச் சட்டத்தையும் மாற்ற வேண்டும் என்று தொழிலாளர்கள் அபிப்பிராயப் படுகிறார்கள். அந்த முறையில் கூடியவரையில் சுமுகமாகவே தகராறுகளைத் தீர்த்துக்கொள்வது என்ற முறை இருக்கிறது. கடைசிபட்சம் தான் அட்ஜூடிகேஷன். அட்ஜூடிகேஷன் போட்டால் நீண்ட காலம் ஆகிறது. அதில் ஒரு கசப்பு ஏற்படுகிறது. ஆகவே அட்ஜூடிகேஷன் என்பதைக் கடைசிபட்சமாக வைத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்ற கொள்கையை தொழிலாளர்கள் கூட ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அதை மறுப்பதற்கில்லை.

மற்றொன்று. “கோட் ஆப் டிஸிப்ளின் இன் இண்டஸ்ட்ரி” என்பதாக எல்லோருக்கும் ஒரு கட்டுப்பாடு வேண்டும். ஒரு ஒழுங்குமுறைவேண்டும் என்ற அடிப்படையிலே தொழிலாளர்களும் சரி, தொழிலதிபர்களும் சரி சிறில கட்டுப்பாடுகள், ஒழுங்குகள் இவற்றுக்கு உட்பட்டு தாங்களே நடந்துகொள்ளும் ஒரு மனப்பான்மையை வளர்க்கத் தக்க நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. அந்தக் கட்டுப்பாடு, ஒழுங்குமுறைகளை இரண்டு சாரார்களும் ஏற்று நடத்துவதற்கு பலர் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே வேலை நிறுத்தம் செய்து, வேலை நாட்கள் விரயமாகப் போய்விட்டது என்று சொல்வதற்கில்லை. இதே சூழ்நிலை நீடிக்கும். நாட்டுக்கு இப்போது ஏற்பட்டுள்ள நெருக்கடியைச் சமாளிக்க இந்தச் சூழ்நிலையே நீடிக்க தொழிலாளர்களும் சரி, தொழிலதிபர்களும் சரி—ஆக இரண்டு சாராரும் மிக்க உற்சாகத்துடன் ஒத்துழைப்பார்கள் என்று நான் நம்புகிறேன்.

அடுத்து தேயிலை, காப்பித் தோட்டத்திலே வேலை செய்கின்றவர்களுக்குப் போனால் கொடுப்பது பற்றித் தகராறு வந்தது. தகராறு வளர்ந்துவிடக் கூடாது என்பதற்காக நானே அவர்களோடு கலந்து பேசி ஒரு சுமுகமான ஒப்பந்தம் அவர்களிடையே வர முயற்சி எடுத்துக்கொண்டேன். அந்த முயற்சியும் ஓரளவு வெற்றியை அளித்தது. அதன்காரணமாக 1961-ஆம் ஆண்டு போனால் தகராறு விஷயமாக தேயிலைத் தோட்ட முதலாளிகள் 1962, ஜூன் 19-ம் தேதி ஒரு ஒப்பந்தத்துக்கு இசைந்தார்கள். இந்த ஒப்பந்தத்தின் விளைவாக தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் 11 சத வீதம் போனால் பெறுவார்கள். காப்பித் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் 5 சத வீதம் போனால் பெறுவார்கள். காப்பி, தேயிலை இரண்டும் சேர்ந்து பயிரிடக் கூடிய தோட்டங்களில் தேயிலை அதிகமாக இருந்தால் தேயிலைத் தோட்டத் தொழிலாளர்களைப் போலவே 11 சத வீதம் போனால் பெறுவார்கள் இம்மாதிரி இரண்டும் கலந்திருக்கிற தோட்டங்களைப் பொறுத்த வரையில் சராசரி 25 சத வீதம் வரை போனஸ்வழங்குவதற்கு முதலாளிகள் ஒப்புக்கொண்டார்கள். இப்படி ஒரு சுமுகமான நிலைமை இவர்களிடையே உண்டாகப் பட்டிருக்கிறது. இந்தத் தோட்டத் தொழிலாளர்களைப் பொறுத்த வரையில் மற்றொரு ஒப்பந்தங்கூட இவ்வாண்டு பிப்ரவரி மாதம் 20-ம் தேதி ஏற்பட்டிருக்கிறது. 1947-ஆம் வருஷ இண்டஸ்ட்ரியல் டிஸ்ப்யூட்டி ஆக்ட் செக்ஷன் 12(3) சம்பந்தப்பட்டுவரை தேயிலை, காப்பித்தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு அளிக்கப்படும் க்ராஜூடி திருத்தம் சம்பந்தமாக தோட்ட முதலாளிகளுடைய சங்கத்திற்கும், தோட்டத் தொழிலாளர்களுடைய சங்கங்களுக்கும் மிடையே ஒரு ஒப்பந்தம் ஏற்பட்டிருக்கிறது.

இதேமாதிரி ஆலைகள் சம்பந்தப்பட்ட மட்டில் சிரீ அமைப்புத் திட்டம் என்று ஒன்று உருவாக்கப்பட்டிருக்கிறது. குறிப்பாக உற்பத்தியைப் பெருக்கவேண்டும், தொழிலாளர்களுக்கு வேலையும் குறையவேண்டும், வேலையும் போக்கக் கூடாது என்பதைப் பற்றியது இந்தப் பிரச்சினை. இது ரொம்ப நாட்களாக நீடித்துக்கொண்டிருந்தது. இதைப்பற்றியெல்லாம் கோயம்புத்தூர் பிராந்தியத்தைச் சேர்ந்த மில் அதிபர்களுடனும் தொழிலாளர் சங்கங்களின் பிரதிநிதிகளுடனும் கலந்து பேசி ஒரு முடிவுக்கு வந்தாகிவிட்டது. இரண்டு சாராரும் இத்திட்டத்தை நிறைவேற்ற ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இது மிகவும் வரவேற்கத்தக்க ஒரு அம்சமாகும்.

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்] [13th March 1963]

இன்னும் விபத்துக்களைத் தவிர்ப்பதற்கும் தக்க நடவடிக்கை எடுக்கப் பட்டு வருகிறது. நம்முடைய மாநிலத்தில் நிறைய பாக்கடிகள் ஏற்படுத்தப் பட்டிருக்கின்றன. அங்கெல்லாம் சென்று விபத்துக்கள் ஏற்படாதவாறு அடிக்கடி கண்காணிக்க வேண்டுமென்றால் நிறைய பாக்கடிகள் இன்ஸ்பெக்டர்கள் வேண்டியிருக்கிறது. அதன் காரணமாக பாக்கடிகள் இன்ஸ்பெக்டர்களுடைய எண்ணிக்கையும் பெருகியிருக்கின்றது.

இன்னும் குறைந்த பட்ச ஊதியம் கொடுப்பது பற்றி சட்டம் இருக்கிறது. அப்போதைக்கப்போது எந்த எந்தத் தொழிலுக்குக் குறைந்தபட்ச கூலி விதித் தம் நிர்ணயிக்கப்படுவது அவசியம் என்று அரசாங்கம் கருதுகிறதோ அவற்றுக்கு எல்லாம் குறைந்த பட்சக் கூலியை நிர்ணயிக்கத் தக்க நடவடிக்கை எடுக்கப்படுகிறது. அந்தந்தத் தொழில்களுக்குத் தக்கபடி அட்வைசரி கமிட்டி நியமிக்கிறோம். பானி, க்வாரி போன்ற தொழில்களுக்கு அட்வைசரி கமிட்டி நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவர்களுடைய முடிவையும் செயலாற்றுகிறோம். மைகா மைன்ஸ் சம்பந்தப்பட்ட தொழிலாளர்களுக்கும் குறைந்தபட்சக் கூலி நிர்ணயிக்க நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டு வருகிறது.

அதேமாதிரி விவசாயத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கிறவர்களுக்குக் கூட குறைந்த பட்ச கூலி விதித் தம் நிர்ணயிக்க சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது. அந்தச் சட்டம் இரண்டு மாவட்டங்களைத் தவிர மற்ற எல்லாவற்றிலும் அமுலில் இருக்கிறது. அதன்படி விவசாயிகள் கூலி கொடுக்கப்பட்டு வருகிறார்களா என்பதைக் கண்காணிக்கவும் அதிகாரிகள் இருக்கிறார்கள். குறிப்பாக இந்தச் சட்டம் தஞ்சாவூர், திருச்சி ஆகிய இரண்டு மாவட்டங்களிலும் தான் இல்லை என்றால் அதற்குக் காரணம் அந்த மாவட்டங்களில் பண்ணையாள் பாதுகாப்புச் சட்டம் இருக்கிறது. குறைந்தபட்ச கூலி விதித் தச் சட்டத்தைவிட அது அங்குள்ள விவசாயிகளுக்கு அதிக அனுகூலமானது என்றதனால் இந்தச் சட்டத்தினால் அவர்கள் பாதிக்கப்படக்கூடாது என்பதற்காக அந்த இரண்டு மாவட்டங்களுக்கு மட்டும் இதிலிருந்து விலக்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இன்னும் ஹோட்டல் தொழிலாளர்கள், பீடித் தொழிலாளர்கள் ஆகியவர்களுடைய நலனை உத்தேசித்து, தகராறு இல்லாமல் இருக்க, அப்பலேட் கோர்ட் அமைத்து, லேபர் ஆபீசரை அப்பலேட் அதிகாரியாகவும் ஏற்படுத்தி இருக்கிறோம்.

இன்னும் விடுமுறை அளிப்பது பற்றிய சட்டத்தில் ஒரு திருத்தம் கொண்டு வந்ததைக் கனம் அங்கத்தினர்கள் அறிவார்கள். அதில் முன்பு ஏழு நாள் விடுமுறை என்று இருந்ததை அதாவது வருடத்தில் இரண்டு தேசிய தினங்கள், ஐந்து பண்டிகை தினங்கள் சம்பளத்தோடு விடுமுறை அளிக்க வேண்டும் என்று இருந்ததில் காந்தி ஜயந்திக்கும் விடுமுறை அளிக்க வசதியாக மூன்று தேசிய தினங்கள் என்றும் ஐந்து, பண்டிகை தினங்கள் என்றும் எட்டு நாட்கள் விடுமுறை அளிக்க வசதி செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இந்தச் சட்டமும் இப்போது அமுலில் இருக்கிறது.

அதுமாதிரி அல்ல. சர்க்கார் நடத்துகிற ஸ்தாபனங்களில் உள்ள தொழிலாளர்களுக்கும் இந்தச் சலுகைகள் கிடைக்கும்படி செய்வது தான் நியாயம் என்று பலரும் கருதினார்கள். அதை ஏற்றுக்கொண்டு பள்ளிக் செக்ளரில் இருக்கும் தொழிலாளர்களுடைய நலனைப் பாதுகாப்பதற்கும் தக்க நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன.

இன்னும் வீடுகள் கட்டுகிற திட்டம் ஓரளவு நல்ல முறையில் நிறைவேற்றப்பட்டு வருகிறது. நெருக்கடி நிலைமையை உத்தேசித்து முன்போல அவ்வளவு வேகமாக வீடுகள் கட்டப்படுகிற திட்டத்தை மேற்கொள்ள முடியாவிட்டாலும் இத் துறையில் சரியான கவனம் செலுத்தப்பட்டு வருகிறது. இரண்டாவது திட்ட காலத்தில் சர்க்கார் 69.94 லட்சம் ரூபாய்க்கு 23 திட்டங்களை அங்கீகரித்தார்கள். இதன்படி 1,700 வீடுகள் கட்டித்தர ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட்டில் வேலை செய்கின்ற தொழிலாளர்களுக்கு என்று 14 திட்டங்களும், தனியார் தொழில் ஸ்தாபனங்களில் வேலை செய்யக்கூடிய தொழிலாளர்களுக்கு என்று ஒன்பது

[13th March 1963] [திரு எம். பக்தவத்சலம்]

திட்டங்களும் உருவாக்கப்பட்டன. மொத்தம் 1,700 வீடுகளில் 1,396 வீடுகள் கட்டப்பட்டு பூர்த்தியாகிவிட்டன. பாக்கியும் முடியும் தருவாயில் இருக்கின்றன. மத்திய அரசாங்கமும் இன்டஸ்ட்ரியல் வொர்க்கர்ஸ்களுக்காக வீடு கட்டும் திட்டத்திற்கு மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் கீழ் 125 லட்சம் ஒதுக்கீடுகள். 1961-62-ஆம் ஆண்டுக்கு 698 வீடுகள் கட்டுவது என்ற லட்சிய அளவு நிர்ணயிக்கப்பட்டது. இதில் 218 வீடுகள் பூர்த்தியாகி விட்டன. 170 வீடுகள் முடியும் கட்டத்தில் பல்வேறு நிலைகளில் இருக்கின்றன. 1962-63-ஆம் ஆண்டில் 470 வீடுகள் கட்டுவது என்ற லட்சிய அளவில் 100 வீடுகள் கட்டப்பட்டுவிட்டன. பாக்கியெல்லாம் முடியும் தருவாயில் இருக்கின்றன. தனியார்த் துறை தெர்ழிலாளர்களுக்கு வீடு கட்டும் திட்டப்படி 1961-62-ல் ரூ. 1.85,363 கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. 1962-63-ஆம் வருஷத்திற்கு ஐந்து லட்சம் ரூபாய் கொடுப்பது என்று ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. இதில் மதுரை விசாலாட்சி மில்லுக்காக ரூ. 0.38 லட்சம் சாங்ஷன் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இப்படி தொழிலாளர்களுக்கு வீடு கட்டித்தர வேண்டும் என்ற லட்சியத்தை இந்தச் சர்க்கார் நல்லமுறையில் நிறைவேற்றிக் கொண்டிருக்கிறது என்று சொல்ல விரும்புகிறேன்.

இன்னும் வேலையில்லாதவர்களுக்கு வேலை தேடித்தருவது சம்பந்தமாகவும் வேலை தேடித்தரும் ஸ்தாபனமும் நல்லமுறையில் பொறுப்பேற்று செயலாற்றிக்கொண்டிருக்கிறது. பிவிக்கலி ஹாண்டிகாப்ப்டு களுக்குத் தக்க வேலையைத் தேடித் தருவதற்கு முயற்சி மேற்கொள்ளப் பட்டிருக்கிறது. அதோடு உயர்ந்த கல்வி பெற்றவர்கள், தொழில் அறிவு பெற்றவர்கள் இவர்களுக்குக் எங்கே வேலை வாய்ப்புக் கிடைக்கும் என்ற விவரங்கள் தருவதோடு வேலைதேடித்தரவும் பிரத்யேகக் கவனம் செலுத்தப்பட்டு வருகிறது. வேலை வாய்ப்பு எவ்வளவு பெருகியிருக்கிறது என்கிற விவரத்தைத் தெரிந்து கொள்வதும் அவசியம். 1961 பிப்ரவரியில் இருந்து பார்த்தால் 1962 செப்டம்பர் மாதம் வரைக்கும், 17 ஆயிரம் உத்தியோகங்கள் புதிதாக ஏற்பட்டிருக்கின்றன. 1961-62-ல் 46,322 ஸ்தானங்கள் அறிவிக்கப்பட்டன என்றால் வேலை தேடித்தரும் ஸ்தாபனம் மூலம் 34,040 ஸ்தானங்களுக்கு தகுந்தவர்கள் அனுப்பப்பட்டு நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். 1962-ல் 2,766 ஸ்தானங்கள் அறிவிக்கப்பட்டன என்றால் 475 பேர்கள் நியமிக்கப்பட்டுவிட்டார்கள். இன்னும் 351 பேர்கள் நியமிக்கப்பட இருக்கிறார்கள்.

அடுத்தபடியாக எம்ப்ளாய்ஸ் ஸ்டேட் இன்ஷூரன்ஸ் ஸ்கீம் 1963 ஏப்ரல் 1-ம் தேதி முதல் அமுலில் இருப்பதை கனம் அங்கத்தினர்கள் அறிவார்கள். 1962-63-ல் இத்திட்டம் புதுக்கோட்டை, நமனசமுத்திரம், ஈரோடு, பொள்ளாச்சி, திருப்பூரைச் சுற்றியுள்ள இடங்கள், ஆவடி, பட்டாபிராம், பாடி, வீராகவபுரம், ரெட்ஹில்ஸ்-திருவான்மியூர், வாணிமம்பாடி போன்ற இடங்களுக்கும் விஸ்தரிக்கப்பட்டு இப்போது அமுல் செய்யப்படுகிறது. இதனால் புதிதாக 10 ஆயிரம் பேர்களுடைய குடும்பங்கள் பலனை அடைந்திருக்கிறார்கள். இத்திட்டத்தை மேலும், குடியாத்தம், விருதுநகர் ஆகிய இடங்களுக்கும் விஸ்தரிக்கும் யோசனை இருக்கின்றது. அதோடு 1963-64-ம் ஆண்டு செங்கோட்டை, நாகர்கோவில், பழனி, வேலூர் நாகப்பட்டினம், சமயநல்லூர், உசிலம்பட்டி, மேட்டுபாளையம், கோவில்பட்டி ஆகிய இடங்களுக்கும் விஸ்தரிக்கும் யோசனை இருக்கிறது. இந்த இடங்களுக்கெல்லாம் விஸ்தரிக்கப்பட்டவுடன் இத்திட்டத்தை தொழிலாளர்களுடைய குடும்பங்களுக்கும் விஸ்தரிக்க நடவடிக்கை மேற்கொள்ளப்படுகிறது. குறிப்பாக முதலில் சென்னை, கோயம்புத்தூர், மேட்டூர் ஆகிய இடங்களில் உள்ள தொழிலாளர்களின் குடும்பங்களுக்கும், சென்னை நகரத்தில் உள்ள கமர்ஷியல் எஸ்டாபிளிஷ்மெண்டுகளுக்கும் விஸ்தரிக்கும் யோசனை இருக்கிறது.

அங்கே 188 “பெட்”கள் அமைப்பதற்காகக் கட்டடம் விஸ்தரிக்கப்பட்டு வருகிறது. மொத்த “பெட்”கள் 270 ஆகும். அங்கு ஹாஸ்பிடல் 46 லட்சம் ரூபாய் செலவில் கட்டப்பட்டு வருகிறது. மதுரையில் “இன்பெக்ஷியஸ் டிசீஸ்” ஹாஸ்பிடல் இருக்கிறது. அதை விரிவுபடுத்துவதற்கான நடவடிக்கைகளும் எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன. கோயம்புத்தூரில் எம்ப்ளாய்ஸ் ஸ்டேட் இன்ஷூரன்ஸ் திட்டத்தின் கீழ் ஒரு தனி

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்] [13th March 1963]

ஹாஸ்பிடல் அமைக்கப்பட இருக்கிறது. அதுவுமல்லாமல் 17 டிஸ்பென்சரி களும், அதோடு கூட டாக்டர்களும், மற்றவர்களும் தங்குவதற்கான குவார்டர்ஸ்களும் கட்ட முடிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அதற்காக 75 ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. சென்னை, கோயம்புத்தூர், மதுரை போன்ற நகரங்களில் தனியாக ஹாஸ்பிடல்கள் கட்டப்படுவதோடு, வைத்திய நிலையங்களும் கட்டப்பட்டு வருகின்றன.

எம்ப்ளாயிஸ் பிராவிடண்ட் பண்ட் என்று மற்றொரு திட்டம் இருக்கிறது. பல தொழிலாளர்களுக்கு இந்தத் திட்டத்தினால் பலன் ஏற்பட்டு வருகிறது. இந்த ஆண்டு ஒன்பது புதிய தொழில்களுக்கு இந்தத் திட்டம் அமலுக்குக் கொண்டு வர ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இதையும் சேர்த்து 70 தொழில்களுக்கு எம்ப்ளாயிஸ் பிராவிடண்ட் பண்ட் அமலில் இருக்கும். மத்திய அரசாங்கம் இதற்காக இதுவரை 6½ சதவீதம் காண்டிரிபியூஷன் கொடுத்து வந்ததை எட்டு சதவீதமாக உயர்த்தியிருக்கிறார்கள். Cigarettes, Electrical, Mechanical and General Engineering Products, Iron and Steel, Paper other than handmade paper, ஆகியவற்றிலும் இந்தத் திட்டம் நடைபெற்று வருகிறது.

முன்பு கூறியது போல், ஓர்க்கரிசுக்கு ஏஜுகேஷன் கொடுக்கிறோம். தொழிலாளர்களை அதிகமாக உருவாக்க, தொழிலாளர்களுக்கே ஒரு பயிற்சி கொடுக்கப்படுகிறது. அப்படிப் பயிற்சி பெற்ற தொழிலாளர்கள் மூலம் மற்ற தொழிலாளர்களுக்குப் பயிற்சி கொடுக்கப்படுகிறது. சிலர் பயிற்சி பெறுவதற்காக வெளிநாடுகளுக்குக் கூட அனுப்பப்பட்டிருக்கிறார்கள். தொழிலாளர்கள் மிகுந்த உற்சாகத்துடன் இதிலே ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். தொழிலதிபர்களும் மிகுந்த ஒத்துழைப்பைத் தருகிறார்கள். 1963-64-ல் பத்தாயிரம் தொழிலாளர்களுக்கு இந்தப் பயிற்சியை அளிக்கத் திட்டமிடப்பட்டிருக்கிறது. அவர்கள் மற்றத் தொழிலாளர்களுக்குப் பயிற்சி அளிக்கும் வகையில் கவனம் செலுத்தப்பட்டு வருகிறது.

இந்த இலாகா சீரிய வகையில் உற்பத்தியைப் பெருக்கவும், தொழிலாளர் நலன்களை மேலும் மேலும் பாதுகாக்கவும், வாழ்க்கைத் தரம் உயரவும் கவனம் செலுத்தி வருகிறது. இந்த இலாகாவினுடைய பணிகளைக் கவனித்து வருகிற உத்தியோகஸ்தர்கள் மற்றுமுள்ளவர்களுக்கு வேண்டிய சம்பளங்கள், மற்ற வசதிகளுக்காகத்தான் இந்தத் தொகை கோரப்படுகிறது. இதை கனம் அங்கத்தினர்கள் எல்லோரும் மனமுயலுது ஏற்றுக்கொள்வார்கள் என்று நம்பிக்கையுடன் என்னுடைய வார்த்தைகளை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

SRI M. S. MANI: Mr. Speaker, Sir, I move—

“ That the allotment of Rs. 35,25,300 under Demand No. XXIV—Labour including Factories be reduced by Rs. 170. ”

MR. SPEAKER: The Demand and the cut motion are before the House for discussion.

திரு. எம். எஸ். மணி: சட்ட மன்றத் தலைவர் அவர்களே, இன்றைய தினம், தொழிலாளர், தொழிற்சாலை, வேலைத் தேடி தரும்நிறுவனம் ஆகிய மூன்றையும் உள்ளடக்கி இந்த மானியத்தினை அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய அறிக்கையிலே முதல் முதலாக “மினிமம் வேஜஸ்” குறைந்த பட்ச சம்பளத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். நாம் இன்றைய தினம் முன்னரவது ஐந்தாண்டு திட்டத்தின் இரண்டாவது கட்டத்திலே முன்னுக்குப் போய்க்கொண்டிருக்கிறோம் என்று கூறப்படுகிறது. இந்த நேரத்திலும் நாம் குறைந்த பட்ச சம்பளத்தைப் பற்றித்தான் பேசிக்கொண்டிருக்கிறோமே தவிர, “...போர் வேஜஸ்” என்ற முறையிலே ஊதியம் கொடுக்கும் அளவுக்கு நிலைமை வளரவில்லை.

அதுமட்டுமல்லாது, குறைந்தபட்ச சம்பளத்தை நிர்ணயிக்கிறபோது, மூன்று ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை நிர்ணயிக்கிறோம். அது நிர்ணயிக்கப்பட்டு, இரண்டு ஆண்டுகள் கழித்து விலைவாசிகள் ஏறுகின்றன. ஆகவே, அமதல் ஆண்டில் நிர்ணயித்த குறைந்தபட்ச சம்பளத்தைத்தான் மூன்றுவது

[18th March 1963]

[திரு. எம். எஸ். மணி]

ஆண்டிலும் தொழிலாளர்கள் பெறக்கூடிய நிலைமை இருக்கிறது. ஆகவே முதலிலே நிர்ணயிக்கும்போதே 20 சத விதிகம் கூடுதலாக நிர்ணயித்தால் மூன்றாவது ஆண்டிலே சமாளித்துக்கொள்ளலாம் என்ற யோசனையை இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்து, எதிர்காலத்திலாவது “ஃபேர் வேஜஸ்” நியாயச் சம்பளம் கிடைக்கிற அளவுக்கு நாம் ஒரு நல்ல சட்டத்தை உருவாக்கவேண்டுமென்பதையும் அமைச்சர் அவர்களுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறேன்.

தொழிலாளர்களுக்காக இன்றையதினம் நம்முடைய நாட்டிலே வேலை தேடித் தரும் அலுவலகம் இருக்கிறது. வேலை தேடித் தரும் அலுவலகத்திற்காக நாம் ஏராளமான பணத்தைச் செலவு செய்கிறோம்.

வேலைத் தேடித் தரும் அலுவலகத்தில் சென்ற ஆண்டு பதிவு செய்தவர்கள் எண்ணிக்கை 2,27,169 என்று அறிக்கையிலே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அந்த அலுவலகம் அவர்களிலே எத்தனை பேருக்கு வேலை வாங்கிக் கொடுத்திருக்கிறது என்ற எண்ணிக்கையைப் பார்த்தால் அது 38,985 அளவுக்குத்தான் இருக்கிறது. இந்த ஆண்டு பதிவேட்டிலிருப்பவர்களுடைய எண்ணிக்கையாகக் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பது 1,64,075. சென்ற ஆண்டில் 38,985 அளவுக்குத்தான் வேலை தேடித்தர முடிந்தது என்றால், அந்த ஆண்டில் பதிவு செய்து கொண்டவர்களில் மீதி இருக்க வேண்டியவர்கள் எண்ணிக்கையினர் என்ன ஆனார்கள், எங்கே போனார்கள் என்று கணக்கிலே சொல்லப்படவில்லை. எம்ப்ளாய்மென்ட் எக்ஸ்சேஞ்சு மூலம் வேலை கிடைக்குமென்ற நம்பிக்கையை இழந்து போய்விட்டார்களா? அல்லது வேறு எங்காவது வேலை கிடைத்துப் போய்விட்டார்களா?

மேலும் தனியார் பாக்டரிகளில் வேலை காலியாக இருந்தாலும், எம்ப்ளாய்மென்ட் எக்ஸ்சேஞ்சு மூலமாகத்தான் அவர்கள் ஆட்களை வேலைக்கு அமர்த்தவேண்டும் என்ற நியதி இருந்தால் சில குறைபாடுகளை ஓரளவிற்கு போக்க முடியும் என்பதையும் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் தெரிவித்துக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

அடுத்து, தொழிற்சாலைகளில் ஏற்படுகின்ற விபத்துகளைப் பற்றி நம்முடைய அமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். 1961-ம் ஆண்டு நடந்த விபத்துகளின் எண்ணிக்கை 17,828 என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால், 1962-ல் அந்த எண்ணிக்கை 18,224 என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. ஒரு ஆண்டிலே ஏறத்தாழ 400 விபத்துக்கள் கூடுதலாகக் கணக்கு காட்டப்பட்டுள்ளது.

தொழிற்சாலைகள் பெருகியிருப்பதன் காரணமாக கூடுதலான விபத்துக்கள் ஏற்படுகின்றன என்பது உண்மையாக இருப்பினும் கூட, ஏன் இந்த மாதிரி விபத்துக்கள் ஏற்படுகின்றன என்பதை அரசினர் ஆராயவேண்டும்.

தொழிலாளர்களுக்கு தொழிற்சாலைகளில் போதுமான பாதுகாப்பு கொடுப்பதில்லை. தொழிற்சாலைச் சட்டப்படி அங்கே வைக்கப்பட வேண்டிய பாதுகாப்பு வசதிகள் தொழிற்சாலைகளில் இருப்பதில்லை. அதைக் கண்காணிக்கும் பொறுப்பு பாக்டரி இன்ஸ்பெக்டரிடம் விடப்பட்டிருக்கிறது. ஒரு பாக்டரி இன்ஸ்பெக்டர் ஒரு மாவட்டம் பூராவும் உள்ள தொழிற்சாலைகளைச் சுற்றிவர பாக்டரி இன்ஸ்பெக்டர்களோடு அசின்டெண்ட் இன்ஸ்பெக்டர்களையும் போட்டு விரிவுபடுத்தி தொழிற்சாலைகளில் விபத்து ஏற்படாமல் தடுக்க நாம் முயல் வேண்டுமென்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

தொழில் தகராறுகளைப் பொறுத்தவரை, மற்ற நாடுகளை விட, நம்முடைய நாட்டிலே குறைவு என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். நிர்வாகிகளும் தொழிலாளிகளும் நல்ல முறையிலே ஒத்துப் போகிறார்கள். கடந்த ஆண்டிலே 7,662 புக்கர்கள் விசாரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. நமது அதிகாரிகளால் சமரசம் செய்து வைக்கப்பட்டவை 1,051; அட்ஜஸ்டிகேஷனுக்கு அனுப்பப்பட்டவை 221; ஆர்பிட்டரேஷனுக்கு அனுப்பப்பட்டவை 3. மொத்தம் 1,275 வழக்குகள் பைசல் செய்யப்பட்டுள்ளன. பரக்கியுள்ள

[திரு. எம். எஸ். மணி]

[13th March 1963]

வழக்குகள் என்ன ஆயிற்று ? மொத்தத்திலே 16 சத விதிகம் வழக்குகளுக்குத்தான் தீர்வு காணப்பட்டிருக்கிறது. பாக்கி 84 சத விதிகம் தீர்வு காணும் விடப்பட்டிருக்கிறது. அதற்கு என்ன வழி சொல்லியிருக்கிறார்கள் என்பதைப் பார்க்கும்போது, தொழிலாளர்களுக்கு ஒரு நல்ல நிலைமை இந்த நாட்டிலே இன்னும் ஏற்படவில்லை என்பதைத்தான் அது காட்டுகிறது.

பல வழக்குகள் இன்றையதினம் தொழிலாளர்களால் நடத்தப்பட முடியாத அளவுக்குப் போய் விடுகின்றன. முதலாளிகள் வழக்குகளை எடுத்துக்கொண்டு உயர்நீதிமன்றம் வரை செல்லும் நிலைமை இருந்தால் சாதாரணத் தொழிலாளர்களால் எப்படி அவர்களைத் தொடர்ந்து கொண்டு உயர்நீதிமன்றம் வரை போகமுடியும் என்பதைத்தான் நாம் எண்ணிப் பார்க்கவேண்டும். எனவே, இவற்றையும் நாம் மாற்றியமைக்கவேண்டுமென்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து, இன்றையதினம் இருக்கிற சட்ட நிலையை நாம் பார்க்க வேண்டும். மோட்டர் போக்குவரத்து தொழிலாளர் சட்டம் என்ற ஒரு சட்டம் 1962-ம் வருடம் மார்ச் மாதம் 31-ம் தேதி அமலுக்கு வருவதாக கெசட்டில் பிரசுரிக்கப்பட்டிருந்தது. சென்ற ஆண்டு நிதிநிலைக் கூட்டத்தில் நான் இதை அமைச்சர் அவர்களின் கவனத்திற்கு கொண்டு வந்தேன். சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது இதற்கு ஏன் விதிகள் தயார் செய்யவில்லை என்று கேட்போது, “விரைவில் வரும்” என்று அதிலுள்ள கஷ்டங்களையும் அமைச்சர் அவர்கள் எடுத்துச் சொன்னார்கள்.

சென்ற நிதிநிலைக் கூட்டத்தில் பேசிய பிறகு இன்றைய தினம் பார்த்தால் உள்ளபடியே அது அமலுக்கு வராமல் இருக்கிறது. விதிகள் தயார் செய்யப்படாமல் இருக்கிறது. ஆனால், அறிக்கையில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள், இது விரைவிலே பொதுமக்களின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவரப்பட்டு பொதுமக்களால் பரிசீலிக்கப்படும், அதற்குப் பிறகு சட்டசபை அங்கீகாரம் பெற்று அமலுக்கு வரும் என்று.

என் இதைக் கூறுகின்றேன் என்றால், எப்போது இது அமலுக்கு வரும் என்று காலத்தை நிர்ணயித்துச் சொல்லுங்கள். அந்தச் சட்டம் மூலம் அரசாங்கத்திற்கு வருமானம் வர இருக்கிறது. ஆனால் அரசாங்கம் இதில் தாமதம் காட்டுவதற்கு காரணம் என்னவென்று புரியவில்லை. முதலாளிகள் இன்றைய தினம் இந்தச் சட்டத்தைக் கொண்டு வர வேண்டாமென்று அரசாங்கத்தைத் தடுக்கிறார்களா என்று நான் கேட்க விரும்புகிறேன். எனவே, விதிகளை உடனடியாக தயார் செய்து ஒரு குறித்த காலத்தில் கொண்டு வந்தால் மிக நன்றாக இருக்கும் என்று அமைச்சர் அவர்களை நான் இந்த சந்தர்ப்பத்தில் கேட்டுக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

இன்றையதினம் பல வழக்குகள் தொழில் கோர்ட்டுகளுக்குச் செல்கிறது. தொழில் கோர்ட்டுகளுக்குச் சென்று அங்கு சமரசம் செய்யப்பட்டு அல்லது உத்தரவு கொடுக்கப்பட்டு அதன் காரணமாக அதை அமுல் செய்யும் நிலையில் இன்று நிர்வாகிகள் அல்லது முதலாளிகள் இல்லை என்பதை நான் அமைச்சர் அவர்களின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வர விரும்புகிறேன்.

குறிப்பாகச் சொல்ல வேண்டுமானால் சமரச ஒப்பந்தங்களை “கோர்ட் அவார்ட்”களை அமுல் படுத்தாததாலும் ஆன் குறைப்புத் திட்டத்தின் கீழ் தொழிலாளர்கள் விலக்கப்படும்போது கொடுபட வேண்டிய நஷ்டத்தை கொடுக்காததாலும், தொழில் தகராறு சட்டம் 33(5) 1ன் கீழ் இன்றையதினம் 65 வழக்குகள் “ரெக்கவர்” ஆக்கப்பட்டிருக்கிறது; அப்படி “ரெக்கவர்” செய்ய உத்தரவு அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. 65 வழக்குகளில் இன்றையதினம் கோர்ட்டார் தீர்ப்பு கொடுக்கப்பட்டு அவற்றை நிர்வாகிகள் அல்லது அந்த முதலாளிகள் அமுல்படுத்தாமல் இருந்தால், அவர்கள்மேல் நாம் என்ன நடவடிக்கை எடுக்கமுடியும் ? வேண்டுமானால், அவர்களை “ப்ராசிக்யூஷன்” செய்யலாம். அப்படி செய்து 50 அல்லது 100 ரூபாய் அபராதம் போடா அதைக் கட்டிவிட்டு வந்து

13th March 1963]

[திரு. எம். எஸ். மணி]

விடுகிறார்கள். அப்படி அபராதம் கட்டுகிற காரணத்தினால் தொழிலாளர்களுக்கு ஏதாவது நன்மை கிடைக்கிறதா? எனவே, அரசாங்கம் கொடுக்கிற தீர்ப்பை அமுல் செய்மாவிட்டால், அந்தத் தீர்ப்பை முதலாளிகள் அல்லது நிர்வாகிகள் நிறைவேற்றுவாவிட்டால் அவர்களது லைசென்ஸ்களை ரத்து செய்யும் அளவிற்கு தொழில் அதிகாரிகளுக்கு அதிகாரம் இருந்தால், தொழில் அதிகாரிகளின் சமரச ஒப்பந்தத்திற்கு அவர்கள் உள்ளபடியே இணங்குவார்கள். அத்தகைய ஒரு புது உத்தரவை இந்த மன்றத்தில் கொண்டு வந்தால் நல்லாக இருக்கும் என்று நான் இந்த சந்தர்ப்பத்தில் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

பொதுவாக பேச்சுவார்த்தைகள் மூலம் தொழில் தகராறுகளைத் தீர்த்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று அரசாங்கம் கருதுகிறது. அரசாங்கக் கொள்கை கூட அதுதான். குறிப்பாக தொழில் அதிகாரியிடம் செல்கிறபோது, அவர்கள் முதலாளிக்கு நோட்டீஸ் அனுப்பினால் 'இந்த தொழில் அதிகாரிக்கு என்ன அதிகாரம் இருக்கிறது?' எனவே, அவரிடம் நாங்கள் வரத் தேவையில்லை' என்று பலர் கூறிவிடுகிறார்கள். அப்படி வராத முதலாளிகளை வரவழைக்கும் அதிகாரம் கூட தொழில் அதிகாரிகளுக்குக் கொடுக்கப்படவில்லை. அந்த அதிகாரம் இருந்தால்தான் முதலாளிகளும் பயப்படுவார்கள் என்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

அறுபத்தைந்து வழக்குகளில் கோர்ட்டு தீர்ப்பு கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்தத் தீர்ப்பை அமுல் நடத்தாத காரணத்தினால் 5 பேர்கள் மீது "ப்ராஸிக்யூஷன்" செய்யப்பட்டு அபராதம் போடப்பட்டிருக்கிறது. பாக்கி 60 பேர்கள் மீது ஏன் பிராசிக்யூஷன் செய்யப்படவில்லை என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

தொழிலாளர்கள் தவறு செய்து விட்டால் திடீரென்று அவர்களை "டிஸ்மிஸ்" செய்து விடுகிறார்கள். அதேபோல் முதலாளிகள் தவறு செய்தாலும் அதற்கு ஏதாவது பரிகாரம் காண சில மார்க்கங்கள் இருந்தால்தான் அவர்களும் பயப்படுவார்கள் என்று இந்த நேரத்தில் நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அது மட்டுமல்ல; தொழில் கோர்ட் தீர்ப்பை அமுல் நடத்தாவிட்டால் அவர்களது லைசென்ஸ் அல்லது பெர்மிட்டைப் பறிமுதல் செய்வோம் என்ற பயமுறுத்தல் இருக்கிற நிலையில் அரசாங்கத்திற்கு சில அதிகாரங்கள் இருந்தால் அவர்கள் பயப்படுவார்கள்.

குறிப்பிட்ட ச சொல்லவேண்டுமானால், ஒரு பன் முதலாளி, தன் தகராறில் சமரச ஒப்பந்தத்தில் கைமையுடுத்துப் போட்டுவிட்டு அதற்கு பிறகு அதை அமுல் நடத்தவில்லை, அப்படி அதை அமுல் செய்யாத முதலாளி மீது எந்தவிதமான நடவடிக்கையும் எடுக்க முடிவதில்லை. அப்படி நடவடிக்கைகள் எடுக்க முயற்சி செய்தாலும் ஆண்டுகள் ஓடி விடுகின்றன.

இதற்கிடையில் தொழிலாளர்கள் நிலை என்ன? "இதை நீ அமுல் படுத்தவில்லை, ஆகவே, உன் பெர்மிட்டை ரத்து செய்துவிடுகிறேன்" என்று சொல்லக்கூடிய அதிகாரம் அரசாங்கத்தின் கையில் இருந்தால்தான் இத்தகைய நிலைகள் ஏற்படாது என்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

குறிப்பாக இன்றையதினம் திருச்சியில் ஒரு பெரிய கம்பனி இருக்கிறது. டி. எஸ். டி. பஸ் கம்பனி; அதில் ஐந்து தொழிலாளர்கள் வேலையிலிருந்து நீக்கப்பட்டார்கள். குறிப்பாக அந்தத் தொழிற்சங்கச் செயலாளர் வேலையிலிருந்து நீக்கப்பட்டார். தொழிற்சங்கச் செயலாளர் என்று சொல்லும்போது அவர்கள் பாதுகாக்கப்படவேண்டிய தொழிலாளர்கள். அப்படி அவரையும் நீக்கிவிட்டு, பல நாட்கள் தொழில் சமரச அதிகாரியிடம் பேச்சு வார்த்தை நடத்தப்பட்டு அவர்கள் ஆலோசனையையும் தொழிற்சங்கம் ஏற்றுக்கொண்டது. ஆனால் நிர்வாகி அதை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. பிறகு லேபர் கமிஷனரிடம் விசாரணைக்கு வந்தது; லேபர் கமிஷனர் விசாரித்து ஒரு ஒப்பந்தம் செய்து வைத்தார்கள். அந்த ஒப்பந்தம் இன்றுவரை அந்த முதலாளிகளால் அமுல் நடத்தப்படவில்லை. தொழிற்சங்கம் என்ன செய்யும்? எங்களுக்கு என்ன

[திரு. எம். எஸ். மணி]

[13th March 1963]

மார்க்கம் இருக்கிறது? திரும்ப ஸ்டரைக் செய்யவேண்டும் அல்லது உண்ணாவிரதம் இருக்கவேண்டும்; அல்லது மறியல் செய்யவேண்டும். இதில் ஏதாவது செய்தால்தான் எங்கள் கோரிக்கைகளைப் பெற முடியும்.

எக்காரணம் கொண்டும் இந்த நெருக்கடி நேரத்தில் நாங்கள் வேலை நிறுத்தம் செய்வதில்லை என்ற உத்தரவாதத்தைக் கொடுத்திருக்கிறோம். அப்படி வேலைநிறுத்தம் செய்வதில்லை என்று நாங்கள் உத்தரவாதம் கொடுத்திருப்பதுபோல், நிர்வாகிகளும் எக்காரணத்தைக்கொண்டும் லேபர் அதிகாரியின் உத்தரவு பெறாமல் யாரையும் டிஸ்மிஸ் செய்வதில்லை என்ற உத்தரவாதத்தை அரசாங்கத்தினிடம் அவர்கள் கொடுக்கவேண்டும். அப்படி கொடுத்தால்தான் தொழில் தகராறு ஏற்படாது.

ஆகவே அவர்கள், கோர்ட் அல்லது லேபர் அதிகாரிகளின் தீர்ப்பை அமுல் நடத்தாதிருக்கிறார்கள். லேபர் அதிகாரிகள் ப்ராசிக்யூஷன் செய்வதைத் தவிர வேறு வழியின்றி இருக்கிறார்கள். ஆகவே, இதில் அமைச்சர் அவர்கள் கவனம் செலுத்தவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கடைசியாக, 1952ல் வேலையை விட்டு ஒருவர் ஒரு கம்பெனியிலிருந்து நீக்கப்பட்டார். நம் முதல் அமைச்சர் அவர்களுக்கும் அது தெரியும்.

எம். எஸ். என். எஸ். கம்பெனியிலிருந்து ஒரு தொழிலாளி நீக்கப்பட்டார். அதற்காக வழக்கு நடைபெற்றது. 1954ல் கோர்ட் தீர்ப்பு கொடுக்கப்பட்டது. அந்தத் தொழிலாளியை திரும்பவும் வேலைக்கு எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும்—அவருக்குள்ள சம்பளத்தைக் கொடுக்க வேண்டுமென்று தீர்ப்பு கொடுக்கப்பட்டது. ஆனால், இதுவரையில் அவரை வேலைக்கு எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. வருடங்கள் எவ்வளவு ஆகின்றன? அவருக்குள்ள சம்பளத்தை ரிக்கவர செய்யவேண்டும் என்பதற்காக இன்றைய தினம் அரசாங்கத்தினிடம் சர்ட்டிபிகேட் வாங்கவேண்டியிருக்கிறது; அதை வாங்கி திருச்சி கல்க்டருக்கு அனுப்பவேண்டும். அவர் அதை ஆர். டி. ஓ. க்கு அனுப்புகிறார்; ஆர். டி. ஓ. அதை தாசில்தாருக்கு அனுப்புகிறார்; தாசில்தார் அதை ரெவின்யூ இன்ஸ்பெக்டருக்கு அனுப்புகிறார்; அதை ரெவின்யூ இன்ஸ்பெக்டர் முதலாளியிடம் கொண்டு சென்று எப்படி ரிக்கவரி செய்யமுடியும்? எனவே, இரண்டு மூன்று மாதங்கள் பொறுத்துக்கொள் என்று சமாதானம் சொல்கிறார்கள்.

இப்படி ஒரு ஆண்டு பொறுத்துக்கொண்டோம். பின்னர் பொறுக்க முடியாமல் அந்தத் தொழிலாளி கஷ்டப்பட்டான். இதை நான் அமைச்சர் அவர்களிடம் சொன்ன பிறகு அது முதலாளிக்குத் தெரிந்து, உடன் தாசில்தார் அலுவலகத்தில் அவர்கள் பணம் கட்டிவிட்டார்கள். ஒரு பெரிய தொழிற்சங்கமே இப்படி கஷ்டப்படுகிறது.

கனம் சபாநாயகர் : மொத்தத்தில் 1½ மணி நேரம்தான் ஒதுக்கப் பட்டிருக்கிறது.

திரு. அ. பெ. தர்மலிங்கம் : ஒருவரைக் குறைத்துக்கொள்ளலாம்.

திரு. எம். எஸ். மணி : இன்ன தேதியில் நீங்கள் வந்து பணத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளலாம் என்று தாசில்தார் சொன்னார்கள். இடையில் ஆர். டி. ஓ. விடம் அந்த முதலாளி ஒரு பெட்டிஷன் கொடுத்து ஒரு மாதத் தவணை வாங்கியிருக்கிறார். தாசில்தாரிடம் குறிப்பிட்ட தேதியில் சென்று பணம் கேட்போது அவர்கள் கொடுக்கவில்லை. பணம் கொடுக்கிறேன் என்றீர்களே, ஏன் கொடுக்கவில்லை என்று கேட்டால், ஆர். டி. ஓ. விடம் ஸ்டே வாங்கியிருக்கிறார் ஒரு மாதத்திற்கு என்று அவர் சொன்னார். உடனே ஆர். டி. ஓ.-யிடம் போய்க் கேட்டால், எனக்கு அதிகாரம் இருக்கிறது; கொடுத்தேன், நீ என்ன வேண்டுமானாலும் செய்துகொள் என்று சொல்கிறார். டி. ஆர். ஓ.-யிடம் சென்றோம்; அவர், ஆர். டி. ஓ.-வைக் கேட்டார் ஏன் ஸ்டே கொடுத்தீர்கள் என்று. அதற்கு ஒரு மாதம் பதில் வரவில்லை. இந்நிலையில், கல்க்டருக்கு ஒரு பெட்டிஷன் போட்டோம்; பின்னும் பணம் கிடைக்கவில்லை. ஆகவே, “பணத்தை ரிக்கவரி செய்து கொடுக்காவிட்டால், உங்கள் வாயிற்படியில் உண்ணாவிரதம் இருப்பதைத்

13th March 1963]

[திரு. எம். எஸ். மணி]

தவிர வேறு வழியில்லை” என்று சொன்ன பின்னர், கலெக்டர் முயன்று, இப்போது பணம் கிடைத்திருக்கிறது. இன்னும் இரண்டு ஆண்டு பாக்கி யிருக்கிறது. அந்த இரண்டு ஆண்டு பாக்கிக்கு இப்போது பெட்டிஷன் போட்டால் இன்னும் இரண்டு ஆண்டுகள் கழித்தாவது வாங்கக்கூடிய வழி ஏற்படும். ஆகையால், இதில் கவனம் செலுத்தி, எப்படித் தொழிலாளர்களை, அவர்களுடைய நிலைமைகளைப் புரிந்து, அடக்கி ஆளுகிறோமோ, அதேபோல முதலாளிகளையும் நாம் கண்டிக்க வேண்டும். யுத்த நெருக்கடி இருக்கும் வரையில் யாராவது அனாவசியமாக எந்தத் தொழிலாளியையாவது வேலைநிலிருந்து நீக்கினால், அவர்களுடைய பர்மிட் ரத்து செய்யப்படும், அவர்களுக்குப் போலீஸ் பந்தோபஸ்து கொடுக்கப்பட மாட்டாது என்ற முறைகளில் அவர்களுக்கு அரசாங்கம் எச்சரிக்கை விட்டால் எந்த முதலாளியும் யாரை யும் வேலைநிலிருந்து நீக்க மாட்டார்கள். அப்படி நீக்கினாலும், தொழில் அதிகாரிகள் அனுமதி பெற்றுத்தான் நீக்குவார்கள். இந்த சந்தர்ப் பத்தில் கேட்டுக்கொள்கிறேன், இது நெருக்கடியான நேரம், உற்பத்தி பெருகவேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள், நாங்களும் அக்கறை செலுத்து கிறோம், உற்பத்தியைப் பெருக்குவதிலே முழு மூச்சோடு பணியாற்றுகிறோம் என்று கூறிக்கொண்டு, இப்படிப்பட்ட குறைகளைப்போக்கி, தொழில் அதி காரிகளுக்கு இன்னும் கூடுதலான அதிகாரத்தைக் கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டு எனது வெட்டுப் பிரேரணையை ஆதரித்து எனது உரையை முடிக்கின்றேன்.

திரு. ஆர். செங்கலியப்பன் : சட்டமன்றத் தலைவர் அவர்களே, இன்று தொழில் அமைச்சர் அவர்களால் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிற மான்யக் கோரிக்கையை ஆதரித்து நான் ஒரு சில வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறேன்.

நமது நாட்டிலே சதந்திரம் பெற்று 15 ஆண்டுகளுக்குள்ளாக, தொழில் துறையிலே, தொழிலாளர் நலனிலே, நமது அரசாங்கம் அக்கறை காட்டி நல்ல முறையிலே தொழிலாளர்களுக்கு நன்மைகள் செய்திருக்கின்றன என்பதைப் பற்றி யாரும் குறை சொல்ல முடியாது. ஆனால், இன்று நமது நாட்டிலே ஏற்பட்டிருக்கக்கூடிய இந்த நெருக்கடியான நேரத்திலே, தொழிலாளருடைய கடமையும், பொறுப்பும் அதிகம் என்று உணர்ந்து இன்று நாட்டிலே இருக்கக் கூடிய தொழிலாளர்கள் ஒருமுகத்தோடு ஒற்றுமையோடு தீவிரப்பட்டு இருக்கிறார்கள் உற்பத்தியைப் பெருக்குவதிலே. இந்த நேரத்திலே இங்கே உள்ள சில குறைபாடுகளில், தொழிலாளர்கள் எவ்வளவு தீவிரமாக அக்கறை காட்டுகிறார்களோ அதே போல இன்று ஆலைக்குச் சொந்தக்காரர்களாக இருப்பவர்கள், முதலாளிகள், தொழிலாளர்களுக்கு தீங்கு இழைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் சில இடங்களில். தொழிலில் அமைதி நிலவவேண்டுமென்று நமது அரசாங்கம் கூறுகிறது. எல்லோரும் சமாதான வழிகளில் பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு காண வேண்டுமென்று நமது அரசாங்கம் கூறுகிறது. இந்த நேரத்திலே தொழிலாளர்கள் அதை முழு மனதோடு ஏற்றுக்கொண்டு, எவ்வளவு கஷ்ட நஷ்டங்கள் வந்த போதிலும் கூட, இன்று நாட்டினுடைய பிரச்சினை தான் ஒரே பிரச்சினை என்று கருதி, தீவிரமாக உற்பத்தியைப் பெருக்குவதிலே ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். இந்த நேரத்திலே கோயம்புத்தூரைப் பொறுத்த மட்டில், பல இடங்களில், பல ஆலைகளில், பல என்ஜினீயரிங் வொர்க் ஷாப்புகளில், பல பாக்கடிகளில் தொழிலாளர்கள் ஸஸ்பெண்ட் செய்யப் பட்டிருக்கிறார்கள். பல தொழிலாளர்கள் டிஸ்மிஸ் செய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள். அதைப் பற்றி அரசாங்கம் தீவிரமான கவனம் செலுத்த வேண்டிய கட்டத்திலே இருக்கிறது. இன்று இருக்கக்கூடிய சட்டம் தொழிலாளர்களுக்கு நல்ல முறையில் பாதுகாப்பு கொடுக்கக்கூடிய சட்டமாக இருந்த போதிலும், அந்தச் சட்டத்திலே சில குறைபாடுகள் இருக்கின்றன. நான் ஒரு தொழிற்சங்கத் தலைவன் என்ற முறையில் அந்தக் குறைபாடுகளை இங்கே சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இன்று கோயம்புத்தூரிலே பல ஆலைகளில் நிறுத்தப்பட்டிருக்கிற தொழிலாளர்கள் ஏதோ முதலாளிகளுக்கு வேண்டாதவர்கள் என்ற காரணத்தினால், அந்தந்த ஆலைகளில் இருக்கக் கூடிய தொழிற்சங்கத்தில் முக்கிய ஸ்டூடியர்களாக இருக்கக்

[திரு. ஆர். செங்காலியப்பன்]

[13th March 1963]

கூடிய காரணத்தினால், இந்த நெருக்கடியான நேரத்தில் தொழிற் சங்கத்திலிருந்து எந்தவித நடவடிக்கைகளிலும் ஈடுபடக்கூடாது என்று சொல்லும் நேரத்திலே, முதலாளிகள் தொழிலாளர்களைப் பழி வாங்கும் நிலையில் இருக்கிறார்கள். இந்த நிலையிலே அப்படிப்பட்ட சட்டங்களில், பாதுகாப்புச் சட்டங்களில் உள்ள குறைபாடுகளை நிவர்த்தி செய்ய வேண்டிய கடமை, பொறுப்பு எல்லாம் அரசாங்கத்தைச் சார்ந்தது. ஏன் திடீரென்று நிறுத்தியிருக்கிறார்கள் என்று தொழில் அதிகாரிகளோ அல்லது மற்றவர்களோ கேட்கும்போது ஏதோ சிறிய தவறு செய்ததற்காக நிறுத்தியதாகவும், முதலாளிகள் இஷ்டம் போல் நிறுத்திக் கொள்வதற்கு அரசாங்கமே சட்டத்தில் விதி விலக்கு கொடுத்திருக்கிறது என்றும் கூறுகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட சட்டங்களிலுள்ள குறைகளையெல்லாம் நிவர்த்தி செய்து தொழிலாளர்களுக்குப் பாதுகாப்பு கிடைக்க வேண்டும் என்ற முறையில் சட்டங்களைத் திருத்த வேண்டும்.

இன்று ஆலையில் வேலை செய்யக் கூடிய தொழிலாளர்கள் 3-4 மைல் தூரத்திலிருந்து ஆலைக்குச் செல்லக் கூடியவர்களாக இருக்கிறார்கள். ஏதோ அசம்பாவிதம் ஏற்பட்டுவிட்டாலோ, வீட்டில் யாராவது இறந்து விட்டாலோ அல்லது வேறு ஏதாவது விசேஷம் ஏற்பட்டு விட்டாலோ, 3-4 மைல் நடந்து ஆலைக்குச் சென்று லீவு எழுதி எடுத்துக்கொள்ள முடியாத நிலைமை ஏற்பட்டு விடுகிறது. இப்படி மாதத்தில் ஒரு நாள் ஆப்ஸென்ஸ் ஆனாலும் ஒரு வருஷத்தில் 12 நாள் ஆகி விடுகிறது. ஏதோ ஒரு சட்டம் இருக்கிறது என்று கூறுகிறார்கள். வருஷத்தில் 7 நாட்களுக்கு மேல் ஆப்ஸென்ஸ்டானால் அவர்களை டிஸ்மிஸ் செய்து கொள்ளலாம் என்று இருக்கிறது. இந்த முறையில் இன்று கோவையிலே நிறைய தொழிலாளர்கள், ஒரு மில்லுக்கு 30, 40, 50 என்று டிஸ்மிஸ் செய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள். இது வரையில் அதன் மீது எந்தவிதமான நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படவில்லை.

இப்போது கோவையிலே சிக்கனச் சீரமைப்பு வந்திருக்கிறது. அதன் காரணமாக தொழிலாளர்களுக்கு அதிக வேலைப் பளு ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதன் காரணமாக அந்த ஒப்பந்தத்திலே எந்த ஆலையும் குறைக்கக் கூடாது என்றும் சாதகமான ஒரு ஷரத்து சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த ஷரத்து தொழிலாளர்களுக்குச் சாதகமாக இருக்கிற காரணத்தினால், அதன் காரணமாக எந்தத் தொழிலாளியையும் நிறுத்த முடியாது என்ற காரணத்தினால், ஏதோ சில குற்றங்களைக் கண்டுபிடித்து நிறையத் தொழிலாளர்கள் தள்ளப்பட்டிருக்கிறார்கள். லேபர் கமிஷனர் அவர்கள் கோவைக்கு வந்தபோது கூட இதைப் பற்றி எடுத்துக் கூறினோம். இன்று நமது அரசாங்கத்தின் சட்டப் பிரகாரம் ஆலையில் வேலை செய்யக் கூடிய தொழிலாளர்களுக்கு வயது 58 ஆகி விட்டால் அவர்களை நிறுத்திக் கொள்ளலாம் என்று இருக்கிறது. இந்தச் சிக்கனச் சீரமைப்பு ஏற்பாடு காரணமாக இன்று கோயம்புத்தூரிலே நிறையத் தொழிலாளர்களுக்கு 58 வயது ஆகி விட்டது என்று சொன்னால் நிறுத்தி விடுவதை ஒப்புக் கொள்கிறோம். 58 வயது ஆகாதவர்களைக்கூட, தொழிலாளர்களைக் குறைக்கவேண்டும் என்ற காரணத்திற்காக, கோயம்புத்தூர் ஜில்லா மருத்துவத் தலைமை அதிகாரியிடம் அனுப்பி, பீஸ் கட்டி, ஒவ்வொரு தொழிலாளிக்கும் 40, 42 வயது தான் ஆகியிருந்தாலும் 58 வயது ஆகி விட்டது என்று அவர்களிடம் சர்ட்டிபிகேட் வாங்கி நிறுத்திவிடும் முறையில் ஆலை முதலாளிகள் தீவிர நடவடிக்கையில் இறங்கியிருக்கிறார்கள். இதனால் நூற்றுக்கணக்கான தொழிலாளர்கள் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இன்று அரசாங்கச் சட்டப் பிரகாரம் 58 வயது ஆனவர்களை நிறுத்திக் கொள்ளலாம் என்று இருக்கிறது. ஒன்று 58 வயது ஆனாலும் நிறுத்திக் கூடாது என்று சட்டம் இருக்கவேண்டும், இல்லையென்றால் மருத்துவ அதிகாரியிடம் அனுப்பி சர்ட்டிபிகேட் பெற்றுத் தான் வேலையிலிருந்து நீக்கவேண்டும் என்று இருக்கவேண்டும். முதலாளிகள் எந்தக் கொள்கை சாதகமாக இருக்கிறதோ அதைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு நிறையத் தொழிலாளர்களை நீக்குகிறார்கள். இந்த நேரத்தில் தொழிலாளர்கள் சொம்பவும் பொறுப்புத்தன்மையோடு, சகிப்புத் தன்மையோடு, நாட்டு

13th March 1963]

[திரு. ஆர். செங்காலியப்பன்]

நிலைமையை உத்தேசித்து இருந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அரசாங்கம் இதையெல்லாம் கவனித்து முதலாளிகள் இந்த மாதிரி நடவடிக்கைகளை எடுத்துக் கொள்வதற்கு இடம் கொடுக்காதவாறு கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்று தொழில் அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக இப்போது நமது நாட்டிலே தொழிலாளர்களுக்கு வீடு கட்டித் திட்டத்திலே, கூட்டுறவு முறையில் நல்ல முறையில் அரசாங்கத்தின் உதவி பெற்று, கோயம்புத்தூர் ஜில்லாவிலே, எங்கள் தொழிற் சங்கத்தைப் பொறுத்தமட்டில் கூட 500-600 வீடுகள் கட்டியாகியிருக்கிறது. அரசாங்கத்தில் உதவி கொடுப்பது குறித்து அதை வரவேற்கிறோம், பாராட்டுகிறோம். ஆனால், இப்போது எம்ர்ஜென்ஸியில் தாற்காலிகமாக நிறுத்தி வைக்கலாம் என்ற யோசனை இருப்பதாகத் தெரிகிறது. மீண்டும் தொழிலாளர்களுக்கு வீடு கட்டிக் கொடுக்க இந்தத் திட்டத்தை நிறுத்தாமல் அரசாங்கம் மேற்கொண்டும் முயற்சி செய்து தொழிலாளர்களுக்கு வீடுகள் கட்டிக் கொடுக்க ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டுமென்று நான் தொழில் அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கோயம்புத்தூர் ஜில்லா இன்று ஒரு பெரிய தொழில் பிரதேசம். அதிலே ஆஸ்பத்திரி நெருக்கடி இருக்கிற காரணத்தினால் இப்போது அரசாங்க தொழிலாளர் இன்ஷூரன்ஸ் ஆஸ்பத்திரி ஒன்றை அந்தப் பகுதியிலே 46 லட்சம் ரூபாய் செலவில் கட்டுவதாகத் திட்டம் போடப் பட்டிருக்கிறது. இன்று, 20-30 ஆண்டுகாலம் ஆலையில் வேலை செய்கக் கூடிய தொழிலாளர்கள் டி. பி. வியாதி காரணமாக மிகவும் பாதிக்கப்படுகிறார்கள். இன்று ஆலையிலிருந்து 6 மாதம் வீடு கொடுக்கப்படுகிறது. ஆறு மாதம் அவர்களுடைய சந்தாத் தொகையை அவர்கள் கொடுக்கிறார்கள். ஆறு மாதத்திற்கு மேல் அவர்கள் வேலைக்கு செல்லாவிடால் அந்தச் சந்தாத் தொகையை முதலாளிகள் செலுத்தவில்லை. அதன் காரணமாக இன்ஷூரன்ஸ் திட்டத்திலிருந்து அந்தத் தொழிலாளியை நீக்கிவிடுகிறார்கள். அவர்களுக்குப் பின்னால் வைத்திய வசதி செய்து கொடுப்பதில்லை, லீவும் கொடுப்பதில்லை. இம்மாதிரி சங்கடமான சூழ்நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே, இதைத் திருத்தி டி. பி. போன்ற கொடிய வியாதியினால் பீடிக்கப்பட்டவர்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்திற்கு வேலைக்கு போக முடியவில்லையென்றால், அரசாங்கத் திட்டத்தின் கீழ் அவர்களுக்கு வைத்திய வசதி செய்துகொடுப்பதற்கும், அவர்களுக்கு லீவு கொடுப்பதற்கும் வேண்டிய ஏற்பாடுகளை இன்ஸூரன்ஸ் திட்டத்தின் மூலம் செய்யவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

திரு. கே. பொன்னையா : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, கனம் அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கும் மான்யக் கோரிக்கையை ஆதரித்து ஒரு சில வார்த்தைகள் பேச விரும்புகிறேன். தொழிலாளர்களில், மில் தொழிலாளர்கள், மோட்டார் தொழிலாளர்கள், சிமெண்டு தொழிற்சாலை தொழிலாளர்கள் இவர்கள் வாழ்க்கையுடன் தொடர்புடைய தொழிலாளர்களுடைய வாழ்க்கையை ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால், அவர்களுடைய வாழ்க்கைநிலை மிகமிக குறைந்துதான் இருக்கிறது என்று சொல்ல வேண்டும். உயரமான மலைகளின் உச்சியின் சரிவிலே அவர்கள் தினமும் வாழ்க்கை நடத்துவதைப் பார்த்தால், அவர்களுக்குக் கிடைக்கக் கூடிய ஊதியம் மிகக் குறைவு என்றுதான் சொல்லவேண்டும். இவ்வளவு குறைவான ஊதியத்தை அவர்கள் பெற்றும், நாட்டிற்கு ஆபத்து என்ற காலத்தில் தாராளமாக தங்களுடைய உதவியை செய்து வருவது என்பது மிகவும் போற்றத்தக்கதாகும். அவர்கள் கூலி வசதி பற்றி வேஜ் போர்டினுடைய முடிவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருப்பது, இல்லு காத் த கிளி போல ஆகாமல் இருக்கவேண்டும் என்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அவர்களுக்கு வீட்டு வசதி செய்வது பற்றி நான் ஏற்கனவே இந்த மன்றத்தில் சொல்லியிருக்கிறேன். ஒரு அறையில் ஒரு குடும்பம்தான் இருக்க வேண்டும். ஆனால் மலைப்பிராந்தியத்தில் தோட்டத் தொழிலாளர்களுடைய வீட்டு நிலைமையைப் பற்றி சொல்வதற்கே அச்சமாக இருக்கிறது. ஒரு அறையில் 2 குடும்பங்கள் போட்டு வைத்திருக்கிறார்கள். அதை

10-00
am

[திரு. கே. பொன்னையா]

[13th March 1963]

அவசியம் கவனிக்க வேண்டும் என்று சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இன்னும் தண்ணீர் வசதி, அவர்களுக்கு வேண்டிய கம்பளி வசதி, வைத்திய வசதி இவற்றைப்பற்றியெல்லாம் நாம் சொல்லிக்கொண்டு போகிறோமே ஒழிய, அந்த வசதிகள் அமுலுக்கு வரும்போது மிக மிகக் குறைவாகத்தான் வருகிறது.

அடுத்தபடியாக ரிஜிஸ்டிரேஷன் லேபர், டெம்பரரி லேபர் என்று இரு வகையாக எல்லா எஸ்டேட்களிலும் வைத்திருக்கிறார்கள். ரிஜிஸ்டர் லேபருக்கு சாதாரணமாக ரைஸ் ரேஷன் போன்ற என்னென்ன வசதிகள் சட்ட பூர்வமாகக் கொடுக்கவேண்டுமோ அத்தனையும் கொடுத்துக்கொண்டு வருகிறார்கள். தேயிலை ஒரு வர்ஸனைக் கிராப். ஆகவே, டெம்பரரி லேபரையும் உபயோகப்படுத்துகிறார்கள். அவர்களுக்கு ரிஜிஸ்டர் தொழிலாளர்களுக்குக் கொடுக்கக்கூடிய சலுகைகள் கொடுப்பதில்லை. டெம்பரரி தொழிலாளர்களுக்கு ரைஸ் ரேஷன், மெடிகல் பெலிஸிடி, எஜுகேஷன் பெலிஸிடி, கம்பள வசதி, போக்குவரத்துச் செலவு கொடுப்பது ஆகிய வசதிகள் கொடுக்கப்படுவதில்லை. இதை அவசியம் சர்க்கார் கவனிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, எஸ்டேட் தொழிலாளர்கள் என்றால் நியாயமாக புருஷனும், மனைவியும் சேர்ந்து பதிவு செய்யப்படவேண்டும். ஆனால் மனைவியை மட்டும் பதிவு செய்து கொள்கிறார்கள். புருஷனை பதிவு செய்து கொள்வதில்லை. இதனால் புருஷன் மனைவி சேர்ந்து வாழ்வதிலே இடைச்சூல் ஏற்படுகிறது. ஆகவே பதிவு செய்யும்போது, புருஷன், மனைவி இரண்டு பேர்களையும் ஜோடியாக பதிவு செய்து கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

வீட்டு வசதி சம்பந்தப்பட்ட வரையில், ஏற்கனவே வருஷத்திற்கு 100-க்கு 8 பேர்களுக்கு முதலாளிகள் வீடு கட்டிக் கொடுக்கவேண்டும் என்று எக்ரிமெண்டு இருக்கிறது. அந்த எக்ரிமெண்டுபடி வீடுகளின் எண்ணிக்கையை கொஞ்சம் உயர்த்தினால் நல்லதாக இருக்கும் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, சிறு சேமிப்புத் திட்டம் சம்பந்தமாக சமீபத்தில் வைஸ் சேர்மன் அவர்கள் வால்பாறைக்கு வந்திருந்தார்கள். 7, 8 கூட்டங்களுக்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. கூட்டங்களில் நல்ல வரவேற்பு இருந்தது. சிறு சேமிப்புத் திட்டத்தின்கீழ் தொழிலாளர்கள் நல்ல முறையில் சேர்த்து வைப்பதற்கு வாய்ப்பு அளிக்க அரசாங்கம் ஏற்பாடு செய்தால், சிறு சேமிப்புத் திட்டத்திற்கு அந்தப் பிராந்தியத்தில் நல்ல வாய்ப்பு இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, 3, 4 வருஷங்களுக்கு முன்பே தொழிலாளர்களுக்கும், மாணேஜர்களுக்கும் மத்தியில் ஒரு கங்காணி லிஸ்டம் இருந்தது. அதை ஒழித்துவிட்டு, இப்போது அவர்களை சூப்பர்வைஸர்களாகப் போட்டிருக்கிறோம். முழுக்க, முழுக்க அவர்கள் முதலாளிகள் தயவிலேதான் இருக்க வேண்டும். அவர்களுக்கு வருஷத்திற்கு 10 பைசா, 15 பைசா சம்பள உயர்வு கொடுக்கிறார்கள். இந்த மோசமான உயர்வானது அந்த ஏரியாவில் இருக்கும் எல்லா சூப்பர்வைஸர்களுக்கும் ஒரே யூனிபாரமாகக் கொடுக்க வேண்டும். அப்படிச் செய்தால் மிகவும் நல்லதாக இருக்கும். மாணேஜர்களுக்குப் பதிலாகத்தான் சூப்பர்வைஸர்கள் தொழிலாளர்களிடம் வேலை வாங்குகிறார்கள். ஆகவே, அவர்களுக்கு மாதச் சம்பளமாகக் கொடுக்கலாம். அப்படியில்லாமல் தினக்கூலி கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு அவசியம் மாதச் சம்பளம் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இந்தப் பிராந்தியங்களில் வருஷத்தில் 7 மாதங்களில் மழை பெய்கிறது. சூப்பர்வைஸர்கள் தொழிலாளர்களிடம் வேலை வாங்கவேண்டுமென்றால், காலியில் 8, 9 மணியிலிருந்து மாலை 4, 5, மணி வரையில் அவர்கள் அங்கே இருக்க வேண்டியிருக்கிறது. அவர்கள் விறகு சேகரிப்பது என்பது மிகவும் கஷ்டமான காரியம். மாணேஜ்மென்டார் அவர்களுக்கு இவ்வசமாக விறகு

13th March 1963]

[திரு. கே. பொன்னையா]

கொடுக்க வேண்டும். அவர்களுக்கு ஓவர்கோட், கொடை முதலியவைகள் கொடுக்க வேண்டும். கனம் அமைச்சர் அவர்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும், வருஷத்தில் 7 மாதங்களுக்கு மழை பெய்யக் கூடிய ஏரியா அது. அந்தப் பிராந்தியத்தில் தேயிலைத் தொழிலாளர்களும், சூப்பர்வைசர்களும் மழையில்லாதான் வேலை செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. அவர்களுக்கு மற்ற தொழிலாளர்களைப்போல் வேறு ஒன்றும் வாய்ப்பு கிடையாது. ஏற்கனவே நான் சொன்ன பிரகாரம் அவர்கள் வேஜ் போர்டின் முடிவை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இலவு காத்த கிளி மாதிரி அவர்களுடைய நிலை ஆகிவிடக்கூடாது. அதை அமைச்சர் அவர்களுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, போன தடவை கூட கம்பனியைப் பற்றி நான் சொல்லியிருக்கிறேன். மலைப் பிராந்தியத்தில் சூடு கொடுக்கக்கூடிய துணி வேண்டும். அவர்களுக்கு தரமான கம்பளி கொடுக்கப்படவேண்டும். அவர்களுக்குக் கொடுக்கக்கூடிய கம்பளிகளை ஆற்றில் கொண்டுபோய் கசக்கினால், அப்படியே ஆற்றோடு போய்விடுகிற நிலையில் இருக்கிறது. தொழிலாளர்களுக்கு தரமான கம்பளி கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

ரைஸ் ரேஷன் இப்போது எல்லா முதலாளிகளும் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஒப்பன் மார்கெட்டில் இப்பொழுது ரைஸ் கிடைக்கக் கூடிய விலையை விட முதலாளிகள் கொடுக்கக்கூடிய ரைஸ் 4, 5 பைசா அதிகமான விலையாக இருக்கிறது. ஒப்பன் மார்கெட்டிலிருந்து முதலாளிகள் அரிசியைப் பிடித்து வைத்து வாரா வாரம் ரேஷன் கொடுப்பதற்குப் பதிலாக, மாதாமாதம் கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்கிறார்கள். இல்லாவிட்டால், தாங்கள் தனியாக ஒப்பன் மார்கெட்டில் வாங்கிக்கொள்கிறோம் என்று சொல்லுகிறார்கள். ஆகவே, மாதத்திற்கு ஒரு தடவையாக ரேஷன் இஷ்யூ பண்ண வேண்டும். வாராவாரம் இஷ்யூ பண்ண வேண்டாம் என்பது தொழிலாளர்களுடைய அபிப்பிராயம். அதையும் கனம் அமைச்சர் அவர்களின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறேன்.

வீட்டு சமாசாரம் பற்றி ஏற்கனவே சொல்லிவிட்டேன். அதை அவசியம் கவனிக்க வேண்டும். (மணி அடிக்கப்பட்டது).

*திரு. எம். எஸ். செல்வராஜன் : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, கனம் அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டுவந்திருக்கக்கூடிய தொழிலாளர்கள், தொழிற்சாலைத் துறை மாண்புமிகு வரவேற்கிறேன். இந்த அவசர நிலைமை ஏற்படுவதற்கு முன்பே கூட நம்முடைய ராஜ்யத்தைப் பொறுத்த வரையில் தொழில் துறையிலே நல்ல அமைதி நிலவி வந்திருக்கிறது. எல்லாத் தரப்பினரின் காரணமாக, தொழிலாளர்கள், அரசாங்கம், அதிகாரிகள், முதலாளிகள் உட்பட எல்லோருமே முறையாக நடந்து வந்திருக்கிறார்கள் என்பதை அது எடுத்துக்காட்டுகிறது. அந்த நிலை பாராட்டத்தக்கது. பல்வேறு நல்ல சட்டங்களை தொழிலாளர்கள் நலம் கருதி நாம் இயற்றியிருக்கிறோம். இந்தச் சட்டங்கள் முறையாக அமுல் நடத்தப்பட்டிருக்கின்றனவா என்பதை முதலில் கவனிப்பது அவசியமான வேலை என்று நான் கருதுகிறேன். நான் அறிந்த மட்டில் நான்-பவர் பாக்கரி ஆக்ட் என்று வெகு காலமாக ஒரு சட்டம் இருந்தது. அந்தச் சட்டம் என்ன ஆயிற்று? அல்லது, அதனுடைய பலன் இப்பொழுது அனுபவிக்கப்படுகிறதா, அது எந்த நிலையில் இருக்கிறது என்பதை ஜாக்கிரதையாக பரிசீலிக்க வேண்டும். அதுபோலத்தான் பீட்டி தொழிலாளர்கள் சட்டம், ஷாப் தொழிலாளர்கள் சட்டம் இவைகளெல்லாம் முறையாக அமுல் நடத்தப்படவில்லை. ஏதோ பெயர் அளவுக்கு இங்கே, அங்கே இருக்கிறதே தவிர, முறையாக அமுல் நடத்தப்படவில்லை. எங்கேயோ ஏதோ கோளாறுகள் இருக்கின்றன. அதை ஜாக்கிரதையாகக் கவனித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

ஹோட்டல் தொழிலாளர்களுக்கு எத்தனையோ வசதிகளைச் செய்து கொடுக்க சட்டம் செய்திருக்கிறோம். ஆனால் அவர்கள் விரும்புவது என்ன வென்றால், ஹோட்டலை அடுத்து அல்லது ஹோட்டலிலேயே தகுந்த மருதியிலே இரவிலே முறையாகத் தூங்கி எழவேண்டும், அதற்குரிய

[திரு. எம். எஸ். செல்வராஜன்]

[13th March 1963]

சுகாதார வசதிகளுடன் தங்கும் இடம் ஒன்று வேண்டும், அது ஹோட்டலிலேயே இருக்கவேண்டும், அல்லது பக்கத்தில் இருக்கவேண்டும் என்பதாகும் அதுதான் அவர்களுடைய குறைந்தபட்ச கோரிக்கை. அது அவசியம் நிறைவேற்றப்படவேண்டும் என்று நான் கருதுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, தொழிற்சாலை நிறுவக்கூடிய இடங்கள் அமைப்பைப் பற்றி ஹெல்த் டிபார்ட்மெண்ட் கவனித்துக்கொண்டு வருகிறார்கள். ஆனால், அதன் பின் விளைவு என்ன, கழிவு நீரினால் என்ன விளைவு ஏற்படும், புகையினால் ஏற்படும்படியான கெடுதல்கள் யாவை என்பதுபற்றியெல்லாம் ஜாக்கிரதையாகக் கண்காணிக்க வேண்டும். எங்கள் பகுதியில் இருக்கும் தரங்கதரா தொழிற்சாலையில் சமீபத்தில் கூட மின்சார இணைப்பு வசாக இருந்ததினால் சில விபத்துக்கள் ஏற்பட்டன. அதில் உயிர் இழந்தவர்களும் உண்டு. இன்னும் அங்கே அரைகுறை விபத்துக்கள் அடிக்கடி நடந்துகொண்டே இருக்கின்றன. இதிலே எந்த அளவுக்கு கோளாறு இருக்கிறது, fix-பண்ணுவதிலே என்ன கஷ்டம் இருக்கிறது என்பதை ஜாக்கிரதையாகப் பார்க்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். மேலும், அந்தப் பகுதியிலுள்ள கழிவு நீரால் ஏற்படக்கூடிய ஆபத்துக்களை, சுற்றுப்புறத்திலே சுமார் 5 மைல்களுக்கு விஷப்புகையால் ஏற்படக்கூடிய தீமைகளை எப்படிக்களைவது என்பதையும் பார்க்க வேண்டும்.

தொழிலாளர்களுக்கு லொர்க்மென்ஸ் காம்பென்ஸேஷன் சட்டத்தின் படி காம்பென்ஸேஷன் கொடுக்கிறபொழுது தவணைகளிலே கொடுக்கலாம் என்ற முறை இருக்கிறது. கூடுமான வரையில் எவ்வளவு அதிகமான கேஸ்களில் மொத்தமாகக் கொடுத்து, அவர்களின் வாழ்க்கைக்கு வசதியாக இருக்கும்படிச் செய்யலாம் என்பதையும் பரிசீலனை செய்ய வேண்டும். இந்த ராஜ்யத்தைப் பொறுத்தவரையில் உப்புத் தொழிலிலே 50,000-க்கு மேல் ஒரு லட்சம் பேர் வரை ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். கிட்டத்தட்ட 8 மாதங்களுக்குத்தான் அவர்களுக்கு வேலை கிடைக்கிறது. இந்த உப்புத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கும் தொழிலாளர்களுக்கு எந்த விதமான சட்டத்தையும் நாம் அமைக்கவில்லை. குறிப்பாக, அவர்களுக்கு மழை காலங்களில் முந்திய மாதங்களின் சராசரி வருமானத்தில் குறைந்த பட்சமாக எவ்வளவு கொடுத்து அவர்களுக்கு உதவி செய்ய முடியுமோ, அதைக் கொடுக்க சட்ட பூர்வமாக வசதி செய்து கொடுத்தால் நல்லது. இதை பரிசீலனை செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

சமீபத்திலே மத்திய சர்க்கார் பரிசீலனை செய்ததில், தொழிற்சாலைகளில் வேலை செய்யக்கூடிய தொழிலாளர்கள் சிக்கனமாக இருப்பதில்லை என்ற புகாருக்கு ஆளாகியுள்ளார்கள். ஆகவே, எந்த விதத்திலே அவர்களுக்கு ஒரு கட்டாய சேமிப்புத் திட்டத்தைக் கொண்டு வந்து நிறைவேற்ற முடியும் என்பதைப் பரிசீலனை செய்து பார்ப்பது நல்லது.

உப்புத் தொழிலாளர்களுக்கு ஒரு எம்ப்ளாய்ஸ் இன்ஷூரன்ஸ் திட்டத்தை நிறைவேற்றலாம். ஆறுமுகநேரி உப்பு தொழிலாளர்கள் கூட்டுறவு சங்கத்தில் இந்த இன்ஷூரன்ஸ் திட்டத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு நாங்கள் முயற்சி செய்து கொண்டிருக்கிறோம். அவர்களுக்கு வீடுகள் கட்டுவதற்கு, நெசவாளர் கூட்டுறவு சொஸைடிகளிலே உள்ள தொழிலாளர்களுக்கு அரசாங்கம் மான்யம், கடன் கொடுத்து உதவுவது போல, அதே மாதிரி ஒரு திட்டத்தைக் கொண்டு வருவதற்கு முடியுமா என்பதை பரிசீலனை செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். மத்திய உப்பு செஸ் நிதி கோடிக்கணக்கில் இருக்கிறது. அதிலிருந்து இந்த உப்புத் தொழிலாளருக்கு உதவி செய்ய இந்த அரசாங்கம் கலந்து பரிசீலனை செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அவர்களுக்கு வைத்திய வசதி செய்து கொடுப்பதற்கு பணம் ஒதுக்க தயாராக இருக்கிறார்கள். ஆனால் அதை எப்படி அமல் நடத்துவது என்பது தெரியவில்லை. தூத்துக்குடி, வேதாரண்யம், ஆறுமுகநேரி, திருச்செந்தூர், குலசேகரப்பட்டினம் போன்ற இடங்களில் உள்ள சிறிய ஆஸ்பத்திரிகள், பெரிய ஆஸ்பத்திரிகள், இவற்றைக் கொண்டு எந்த அளவுக்கு அவர்களுக்கு சிகிச்சை அளிக்கலாம் என்பதையும் கவனித்துப் பார்க்க வேண்டும். இந்த உப்புத் தொழிலாளர்

13th March 1963] [திரு. எம். எஸ். செல்வராஜன்]

கள் கண்கள் இழந்து போவது சகஜமாக இருக்கிறது. ஆகவே, கண் சிகிச்சை செய்யக்கூடிய டாக்டர்களைக் கொண்டு அவர்களுக்கு இலவசமாக சிகிச்சை செய்வதற்கு ஒரு ஏற்பாடு செய்யலாம். பெரிய ஆஸ்பத்திரியில் அவர்களுக்கு கென்று தனியாக ஒரு விடம் ஒதுக்கி, அவர்கள் சிகிச்சைக்கு ஏற்பாடு செய்து, அதற்கான செலவை செஸ் நிதியிலிருந்து கொடுக்கலாம். மத்திய சர்க்காரிடமிருந்து செஸ் நிதியைப் பெற்று தூத்துக்குடி போன்ற பெரிய டவுன்களிலே பரீட்சார்த்தமாக இந்த உப்புத் தொழிலாளருக்கு ஆஸ்பத்திரியிலேயே ஒரு விடம் அமைத்துக்கொடுக்கலாம். இப்பொழுது நம்முடைய நாட்டில் ஏற்பட்டு வருகிற தொழில் வளர்ச்சியை மனதில் கொண்டு, இதுவரை நாம் அமைத்திருக்கக்கூடிய பெரிய தொழிற்சாலைகளையும், அவற்றினால் ஏற்பட்டிருக்கிற பின் விளைவுகளையும் ஜாக்கிரதையாக பரிசீலனை செய்து, இனிமேல் புதிதாக ஏற்படுத்தக் கூடிய தொழிற்சாலைகளில் அம்மாதிரிக் கஷ்டங்கள் வராமல் இருப்பதற்கு வழிவகை செய்து, வேண்டிய தடுப்பு நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

சமீபத்திலே இந்த எம்பிளாய்மென்ட் எக்ஸ்சேஞ்சுகளில் ஒரு மாற்றம் ஏற்பட்டிருப்பது வரவேற்கத்தக்கது. இன்று ரிஜிஸ்டர் செய்யப் போகிறவர்கள் நாளை வரையிலும் காத்திருக்க வேண்டிய கஷ்டம் ஏற்கெனவே இருந்தது. இப்பொழுது வருகிறவர்களை எப்படியாவது ரிஜிஸ்டர் செய்து அனுப்ப வேண்டும் என்ற கொள்கையை அவர்கள் பின்பற்றி வருகிறார்கள். இது ஒரு நல்ல மாற்றம்.

மத்திய சர்க்கார் சென்னையிலே சைதாப்பேட்டையில் கண் இழந்தவர்கள், சக்தி இழந்தவர்கள், மற்றும் அங்கவிறைகளுக்கு தனியாக ஒரு நிலையத்தை அமைத்து அவர்களுக்கு தொழில் தேடித் தரக் கூடிய வசதியை ஏற்படுத்தியுள்ளார்கள். தனியார் துறையில் உள்ளவர்களிடத்திலே இந்த எம்பிளாய்மென்ட் எக்ஸ்சேஞ்சுகள் தொடர்பு வைத்துக்கொண்டு வேலை வாய்ப்பு தேடி வருகிறார்கள். அது சந்தோஷத்தைத் தருகிறது. எல்லோருக்கும் காரணம் என்னம் இருக்கிறது. துறையை மேலும் விஸ்தரிப்பதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்யலாம். கவர்ன்மென்ட் பிரஸ், ஸ்டேஷனரி ஆபீஸ், மற்றும் சில இலாகாக்களிலே கூட ஒட்டுதல், வெட்டுதல் போன்ற வேலைகளுக்கு இவர்களை எடுத்துக்கொள்ளும் வகையில் ஏதாவது முயற்சி செய்து கொடுக்கலாமா என்பதையும் பார்க்கலாம்.

இப்பொழுது மொபைல் ரிஜிஸ்டிரேஷன் முறை இருக்கிறது. இலங்கையிலிருந்து வந்தவர்களுக்கும் இந்த மொபைல் ரிஜிஸ்டிரேஷன் மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. இப்பொழுது வேலையற்று இருக்கிற பொற்கொல்லர்களையும், மற்ற தரப்பினர்களையும் தாலூகா தலைநகர்களிலாவது வாரத்தில் குறிப்பிட்ட நாட்களில் அல்லது மாதத்தில் சில நாட்களிலே, குறிப்பிட்ட பகுதிகளுக்குச் சென்று மொபைல் ரிஜிஸ்டிரேஷன் செய்வதன் மூலம் அவர்களுடைய கஷ்டத்தை ஓரளவு போக்க முடியும். இதிலே தகுந்த கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

*திரு. எஸ். மாதவன் : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த தொழிலாளர் பிரச்சினையைப் பற்றி பேசும்பொழுது, அமைச்சர் அவர்கள் தொழில் அதிபர்களுக்கும் தொழிலாளர்களுக்கும் இடையே நல்ல சமூகமான உறவு ஏற்படுவதற்கு சட்டங்கள் செய்ய முன் வந்திருக்கிறோமென்று எடுத்துக் கூறினார்கள். இந்த சமயத்தில் நான் கூறிக் கொள்ள விரும்புவது என்னவென்றால், அப்படி இயற்றப்பட்ட சட்டங்களினால் தொழிலாளர்கள் பயன் அடைகிறார்களா, தொழில் அதிபர்கள் அந்த சட்டங்களிலிருந்து தப்பித்துக்கொள்வதற்கு இடம் இருக்கிறதா என்பதை கண்காணித்து அரசாங்கம் நல்ல முறையில் கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். உதாரணமாக, இப்பொழுது தொழில் தகராறுகளைப் பற்றி சட்டம் இருக்கிறது. அந்தச் சட்டத்தின் கீழ் நீதி மன்றத்திற்கோ அல்லது லேபர் கோட்டிற்கோ போய் ஏதாவது தீர்ப்பு கிடைத்தால், அந்த தீர்ப்பை கண்டிப்பாக தொழிலதிபர்கள் நிறைவேற்ற வேண்டுமென்ற நிபந்தனை சட்டத்திலே இல்லாத காரணத்தால் பல தொல்லைகள்

[திரு எஸ். மாதவன்]

[13th March 1963]

ஏற்படுகின்றன. ஒரு தொழிலாளி சட்டத்திற்குப் புறம்பாக வேலையில்லிருந்து நீக்கப்பட்டால், பல ஆண்டுகள் தொழில் கோர்ட், உயர் நீதி மன்றம் இவற்றில் போராடி, அப்படியே வேலையில்லிருந்து நீக்கியது தப்பு என்று கோர்ட் தீர்ப்பு அளித்ததற்குப் பின்னர் கூட, அந்தத் தீர்ப்பின் பயனை அனுபவிக்க முடியாத சூழ்நிலை இன்றைக்கு இருக்கிறது. இந்த தொழில் தகராறுச் சட்டம் மத்திய சர்க்கார் ஏற்படுத்திய சட்டம். அதன் கீழ் மாநில சர்க்கார் ஏற்படுத்துகிற விதிகளிலாவது, அவ்வாறு தீர்ப்புக் கொடுத்த பிறகு, அந்தத் தீர்ப்பை தொழில் அதிபர்கள் மீறக் கூடாது என்ற ஒரு சூழ்நிலையை உண்டாக்குவதற்கு முன் வர வேண்டும். அந்த முறையில் தொழில் தகராறுகளைத் தீர்த்து வைப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும்.

உதாரணமாக, இப்பொழுது ஷாப்ஸ் அண்டு எஸ்டாபிளிஷ்மெண்ட்ஸ் சட்டம் இருக்கிறது. இது 1947-ல் ஏற்பட்ட ஒரு சட்டம். அந்தச் சட்டத்திலே 41-வது பிரிவில் வேலையில்லிருந்து நீக்கியது தவறு என்று உத்தரவு போட நீதி மன்றத்திற்கு அதிகாரம் வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த வேலை நீக்கம் தவறு என்று நீதிமன்றம் சொல்லிய பிறகு, அதன் விளைவு என்ன என்பதைப் பற்றி அதிலே விளக்கம் இல்லை. 45-வது பிரிவிலே அந்த அவார்டை தொழில் அதிபர்கள் நிறைவேற்றுவீட்டால் தண்டனை கொடுக்கலாமென்று இருக்கிறது. அந்த தண்டனை கொடுக்கும் பிரிவை ஒரு தொழிலாளி பயன்படுத்தினால், அவ்வாறு பயன்படுத்திய காரணத்தால், அவருக்குச் சேர வேண்டிய சம்பளத் தொகையைப் பெற முடியாது என்று ஒரு தீர்ப்பு இருக்கிறது. அது போல் இருந்தால், 41-வது பிரிவின் படி கொடுக்கப்பட்ட தீர்ப்புக்கும் பயன் கிடைப்பதில்லை. அவ்வாறு பயன் கிடைக்கவில்லையே என்று ஆத்திரப்பட்டு 45-வது பிரிவை பயன்படுத்தினால் ஏற்கனவே கொடுத்த தீர்ப்பின்படி சம்பளத் தொகை பெற முடியாத ஒரு சூழ்நிலை இருக்கிறது. இதை மாற்ற வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இந்த தொழில் சட்டங்களிலிருந்து தொழில் அதிபர்கள் தப்பித்துக் கொண்டுவதற்கு வாய்ப்பு இருக்கிறது. தொழிற்சாலைகள் சட்டத்தின் 59-வது பிரிவிலே அதிக நேரம் வேலை செய்தால் அதிகக் கூலி கொடுக்க வேண்டுமென்று இருக்கிறது. ஆனால் நடைமுறையில் பார்க்கும்பொழுது அந்த வாய்ப்பு நிறைவேறாத சூழ்நிலைதான் இருக்கிறது. 59-வது பிரிவு “when a worker works in a Factory” என்று ஆரம்பிக்கிறது. தொழிற்சாலையில் அதிக நேரம் வேலை செய்தால்தான் அந்த அதிகச் சம்பளம் பெறக் கூடிய வாய்ப்பு இருக்கிறது. இந்தப் பிரிவை பயன்படுத்திக் கொண்டு தொழில் அதிபர்கள் ஒரு தொழிலாளியை குறிப்பிட்ட நேரங்களில் தொழிற்சாலைக்குள்ளே வேலை செய்யவும், அதற்கு மேல் சில மணி நேரங்கள் தொழிற்சாலைக்கு வெளியே வேலை செய்யவும் பயன்படுத்துகிறார்கள். இதனால் அவர்கள், அதிகச் சம்பளம் கொடுக்காமல், தப்பித்துவிடக் கூடிய சூழ்நிலை இருக்கிறது. ஒரு தொழிலாளி குறிப்பிட்ட நேரத்திற்குமேல் அதிக நேரம் வேலை செய்தாலும், இந்தப் பிரிவின் கீழ் அதிக நேரத்திற்கான ஊதியத்தைப் பெற முடியாத சூழ்நிலை இருக்கிறது. தொழிலதிபர்கள் இந்தப் பிரிவைப் பயன்படுத்தி, தப்பித்துக்கொள்ள முயல்கிறார்கள் என்பதைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். ஆகவே இந்த 59-வது பிரிவின்படி தொழிற்சாலையில் வேலை பார்த்தாலும் சரி அல்லது தொழிற்சாலை சம்பந்தப்பட்ட இடத்தில் வேலை பார்த்தாலும் சரி அதிக நேரம் வேலை பார்த்தால் அதிக ஊதியம் கிடைக்கக் கூடிய அளவில் இப்பொழுதுள்ள சட்டத்தை திருத்தி அமைக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தப்படியாக பஸ் பர்மிட்டுகளை அதிகப்படியாகக் கொடுத்துக்கொண்டு வருவதால் நாம் சிறு சிறு ஆபரேட்டர்களை அதிகப்படுத்திக்கொண்டு வருகிறோம். அதிகப்படியாக பர்மிட்டுகள் கொடுக்கப்படுவதை பயன்படுத்திக் கொண்டு சிறு சிறு ஆபரேட்டர்கள் பெருகி விட்டார்கள். ஆகையால் தொழிலாளர்களுடைய நிலை அவர்களுடைய வேலை திட்டம் அவர்களுக்குக் கிடைக்கவேண்டிய ஊதியம் முதலியவைகளை கட்டுப்படுத்தக் கூடிய

13th March 1963]

[திரு. எஸ். மாதவன்]

சட்டம் அதாவது மோட்டார் டிரான்ஸ்போர்ட் சட்டத்தை எவ்வளவு விரைவில் அரசாங்கம் கொண்டு வரவேண்டுமோ அவ்வளவு சீக்கிரத்தில் கொண்டு வந்து அவர்கள் பயனடையும்படியாகச் செய்ய வேண்டும் என்பதைச் சொல்லிக்கொண்டு என் உரையை இத்துடன் முடித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. ஜே. மாதா கவுடர் : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, கனம் அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கும் தொழிலாளர் மானிய கோரிக்கையை ஆதரித்து ஒரு சில வார்த்தைகளைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். இப்பொழுது தொழிலாளர்களுடைய நலனைக் கருதி அவர்களுக்கு வேண்டிய சட்டங்களை இயற்றி அவர்களுக்கு நல்ல முறையில் பாதுகாப்பு கொடுத்திருக்கிறோம். அந்தப் பெருமை இந்தத் தமிழ் நாட்டைச் சார்ந்தது. குறிப்பாக ஒவ்வொரு மாகாணத்திலும் கூட தொழிலாளர்களுக்கு சட்டம் கொண்டு வரவேண்டும் என்று நினைத்தால் தமிழ் நாட்டில் அரசாங்கம் என்ன செய்திருக்கிறது என்பதைப் பார்த்து அந்த அடிப்படையில் தான் அங்கும் சட்டங்களை கொண்டு வரப்படுகின்றன. நம் தமிழ் நாட்டில் எப்படிச் சட்டங்களைக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள் என்பதைப் பார்த்துத்தான் அந்த முறையில் அங்கும் கொண்டு வருகிறார்கள். சென்ற ஆண்டில் கூட தொழிலாளர்களைப்பற்றிய பல சட்டங்களைக் கொண்டு வந்திருக்கிறோம். பீடி தொழிலாளர்கள் சட்டம், ஹோட்டல் தொழிலாளர்கள் சட்டம்போன்ற பல சட்டங்களை கொண்டு வந்து நிறைவேற்றியிருக்கிறோம். இப்படி பல முறையில் பல சட்டங்களைக் கொண்டு வந்து தொழிலாளர்களுக்கு நல்ல பாதுகாப்பு கொடுத்துக்கொண்டு வருகிறோம். அதனால் தொழிலாளர்கள் நல்ல முன்னேற்றமடைந்திருக்கிறார்கள் என்பதும் நன்றாகத் தெரியும். அவர்கள் பல துறையில் முன்னேற்றம் அடைந்திருப்பது இந்த தமிழ் நாட்டு அரசாங்கத்தின் சாதனை. இதை நாம் பெருமையாகச் சொல்லிக்கொள்ள வேண்டியதாக இருக்கிறது. தோட்டத் தொழிலாளர்களைப் பொறுத்த மட்டில் அவர்கள் நல்ல முன்னேற்றமடைந்திருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய நிலை இன்றைக்கு எவ்வளவு தூரம் உயர வேண்டுமோ அவ்வளவு தூரம் உயரா விட்டாலும் கூட ஓரளவு அவர்களுடைய நிலை உயர்ந்திருக்கிறது என்றே சொல்லலாம். அவர்கள் நல்ல நிலைக்கு உயர்ந்திருக்கிறார்கள் என்றே சொல்லலாம் என்பதை நான் மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். தோட்டத் தொழிலாளர்கள் சம்பந்தமாக நல்ல மாற்றம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இன்னும் ஏற்பட வேண்டியதாக இருக்கிறது. இந்தத் தோட்டத் தொழிலாளர்களைப் பொறுத்த வரைக்கும் முழு அளவிலும் மாற்றம் அடையவில்லை. ஆகவே அதைப்பற்றி பரிசீலனை செய்து ஒரு முடிவு காண்பதற்கு ஒரு கமிட்டியை அமைத்து அவர்களுடைய நிலைமையைப்பற்றி பரிசீலனை செய்து அவர்களுக்கு இன்னும் அதிகப்படியான அளவில் பலனளிக்கும் அளவில் சட்டத்தை மாற்றி அமைக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். சிறசில தாவாக்கள் சுபரீம் கோர்ட்டுக்குப் போகின்றன. அவைகளுக்குத் தீர்ப்பு கிடைக்க கால தாமதம் ஏற்படுகின்றன. உதாரணமாக இந்தியன் எக்ஸ்ப்ரஸ் கேஸ். இது சுமார் மூன்று ஆண்டு காலமாக நடைபெற்று வருகிறது. பெரிய அளவில் கால தாமதம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. சட்டத்தில் ஏதாவது கோளாறு இருந்தால் அதற்காக சட்டத்தை மாற்றி அமைக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அப்படி ஏற்பாடு செய்தால் நலமாக இருக்கும் என்பதையும் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். ஆகவே கால தாமதத்தை நிவர்த்திக்க உடனடியாக நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அதைப்போலவே இந்த மாகாணத்தில் இன்னொரு தொழிலில் ஈடுபட்டவர்கள்; அவர்களுக்கு தொழிற் சங்கம் இருந்தும் கூட எந்தவிதமான பாதுகாப்புச் சட்டமும் இல்லாத காரணத்தால் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள்; அதாவது இன்றைக்கு சினிமா தொழிலில் இருக்கக்கூடியவர்கள்; சினிமா தொழிலில் ஈடுபட்ட உதவி நடிகர்கள் இருக்கிறார்கள். இவர்களுக்கு எந்தவிதமான பாதுகாப்பும் இல்லாமல் இருக்கிறார்கள். அதுதான் ஸ்பெஷல் ஆபீசரையாவது நியமித்து அவர்களுடைய நிலை என்ன என்பதை கவனித்து அவர்களுக்குச் சட்டம் கொண்டு வரவேண்டும்

[திரு. ஜே. மாதா கவுடர்]

[13th March 1963]

என்றும் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். ஏதாவது தொழில் சம்பந்தப் பட்ட மட்டில் சட்டம் கொண்டு வந்தால் அதனால் அந்தத் தொழில் நசித்துவிடும் என்று சிலர் சொல்லி அப்படிச் சட்டம் கொண்டு வரக் கூடாது என்று சொல்வார்கள். அப்படி இல்லை. சட்டம் கொண்டு வந்தால்தான் அந்தத் தொழில் நல்ல முறையில் நடைபெறும். அவர்கள் அப்படிச் சொல்வது உண்மைக்குப் புறம்பானது. நாம் ஹோட்டல் தொழிலாளர் சட்டத்தைக்கொண்டு வந்தோம். அதனால் ஹோட்டல் தொழிலாளர் என்ன நசித்துப் போய் விட்டது? ஆண்டு தோறும் ஆயிரக்கணக்கான ஹோட்டல்கள் அதிகமாகிக்கொண்டுதான் வருகின்றன. ஆகவே சட்டம் கொண்டு வந்தால் அந்தத் தொழில் நசித்து விடும் என்று சொல்வது சரியல்ல. சினிமா தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கின்ற பல பெரிய நடிகர்கள் எல்லோரும் பெரிய மாட மாளிகைகளில் இருக்கிறார்கள். அவர்களைப் பற்றிக் கவலை இல்லை. ஆனால் சிறிய உப நடிகர்களுடைய நிலை எப்படி இருக்கிறது என்று பார்க்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. அவர்களுக்கு எந்த விதமான பாதுகாப்பும் இல்லாமல் இருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய தொழிலுக்கு அரசாங்கம் இது வரையிலும் எந்தவிதமான பாதுகாப்பும் கொடுக்கவில்லை. பிரதாபுகரமான நிலையில் அவர்கள் போய்க்கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்படி அவர்களை விடுவது நல்லது அல்ல என்பதையும் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். வேறு துறையில் சீசனல் எம்ப்ளாய்மெண்டாக இருப்பவர்களுக்கு நாம் பாதுகாப்பு கொடுத்திருக்கிறோம். அதாவது சர்க்கரை ஆலையில் வேலை செய்கிறவர்களுக்குக் கொடுத்திருக்கிறோம். அதைப் போலவே இவர்களையும் சீசனல் எம்ப்ளாய்மெண்ட் என்று கருதி அவர்களுக்கு வரும் பூராவக்கும் பாதுகாப்பு கொடுக்க நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். அவர்கள் இந்த அரசாங்கத்தை நம்பிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஒரு நாளைக்கு 5, 10, 20 ரூபாய் என்றுதான் பணம் வாங்கி வருகிறார்கள். ஆகவே இவர்களையும் சீசனல் எம்ப்ளாய்மெண்ட் என்று கருதி சர்க்கரை ஆலையில் வேலை செய்கிறவர்களுக்கு பாதுகாப்பு கொடுத்திருப்பதைப் போன்று இவர்களுக்கும் கொடுக்கும்படியாகக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இந்த மாகாண சர்க்காரை அவர்கள் நம்பிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு இந்தச் சர்க்கார் இது வரையிலும் எந்தவிதமான பாதுகாப்பும் கொடுக்காமல் இருக்கிறது. இந்த நிலையை ஏற்படுத்தக்கூடாது என்பதை தாம்மையுடன் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். ஹாலிவுட், பம்பாய் முதலிய இடங்களில் அவர்களுக்கு பாதுகாப்பு செய்து கொடுத்திருப்பதாகத் தெரிய வருகிறது. அங்கேயெல்லாம் எப்படி செய்து கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதைத் தெரிந்து கொண்டு அந்த முறையில் இங்கும் செய்து கொடுக்கும்படியாகச் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இன்றைக்கு அவர்களுடைய நிலை சென்னை நகரத்தில் பார்த்தால் ரொம்பவும் மோசமாக இருக்கிறது. அவர்கள் குடிசையில் குடியிருந்து வருகிறார்கள். சென்னைக்குப் பக்கத்தில் சாளக்கிராமம் என்ற இடம் இருக்கிறது. அங்கு அவர்களுக்கு ரிவினியூ புறம்போக்கு நிலங்களை விட்டுக்கொடுக்கும்படியாகக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அப்படிக் கொடுக்க வேண்டும் என்று விண்ணப்பித்துக்கொண்டிருப்பதாகவும் தெரிய வருகிறது. அதை கனம் ரிவினியூ அமைச்சர் அவர்கள் பரிசீலனை செய்து அவர்களுக்கு அந்த இடத்தைக் கொடுத்து பாதுகாப்பு அளிக்க வேண்டும் என்றும் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அவர்கள் ஒழுங்கான முறையில் தங்களுடைய ஜீவனத்தை நடத்திக்கொள்வதற்கு வேண்டிய சட்டத்தைச் செய்து கொடுக்கவேண்டும் என்றும் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இப்படிப்பட்டவர்களுக்கு சரியானபடி பாதுகாப்பு இல்லாத காரணத்தால் அவர்கள் தவறான வழிகளில் செல்ல வேண்டியதாக நேரிடுகிறது. அதற்கு இடம் கொடுக்காமல் அவர்களுக்கு வேண்டிய பாதுகாப்பு செய்து கொடுக்கும்படியாகக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அவர்களுடைய தொழிற்சங்கத்தை ரிஜிஸ்தர் செய்து கொண்டும் கூட அவர்களுக்கு இன்னும் சட்டம் செய்யாமல் இருப்பது நியாயம் அல்ல என்பதை பணிவிடன் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். லட்சக் கணக்கில் செலவு செய்து பெரிய படங்களை எடுக்கிறார்கள். இருந்தாலும் இவர்களுக்கு 25 ரூபாய்தான் கொடுக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு உதவியும் செய்யவில்லை. 5, 10, 20 ரூபாய்தான் கொடுக்கிறார்கள். வரும்படியானவர்களுக்கு உதவி செய்ய வேண்டும்.

13th March 1963]

[திரு. ஜே. மாதா கவுடர்]

பூராவிலும் படம் பிடித்தாலும் கூட அவர்களுக்கு சில நாட்களுக்குத்தான் வேலை கிடைக்கிறது. அவர்களுக்கு வேலை கிடைத்தாலும் எந்த விதமான பாதுகாப்பும் இல்லாமல்தான் இருக்கிறார்கள். மிகவும் கஷ்டமான நிலைமையில் அவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குக் கொடுக்கக் கூடிய குறைந்த சம்பளத்தை வைத்துத் தங்களையே ஜீவனத்தைச் செய்ய வேண்டியதாக இருக்கிறது. ஆகவே ஒரு சட்டத்தைச் செய்து * பாதுகாப்பு கொடுக்கிறோம் என்று தைரியம் அவர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. பாதுகாப்பு கொடுத்தால் அவர்களுடைய தொழில் நல்ல முறையில் வளர்ந்து வரும். இப்பொழுது நாட்டில் ஏதாவது ஒரு தொழில் வளர்ச்சி அடைந்து வருகிறது என்று சொன்னால் அது இந்த சினிமா தொழில்தான். இந்த சினிமா தொழில்தான் வளர்ச்சி அடைந்து கொண்டே வருகிறது. அதிகமாக வரும்படி வருவதும் இந்த சினிமா தொழிலிலிருந்து தான். அதனால்தான் அரசாங்கத்திற்கும் வருமானம் வருகிறது. ஆகவே உதவி நபிகர்களுக்கு எந்த விதமான பாதுகாப்பும் இல்லாத காரணத்தால் அவர்களுக்குச் சட்டத்தைக் கொண்டு வந்து அதை நிறைவேற்றி பாதுகாப்புக் கொடுக்க வேண்டும் என்று தாம் மையுடன் கேட்டுக்கொண்டு என் வார்த்தைகளை இத்துடன் முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

* திரு. கே. பி. பழனிசாமி: கனம் மன்றத் தலைவர் அவர்களே, 10-30 a.m.
நம்முடைய தொழிலாளர்கள் முன்னேற்றமான நிலைக்கு வந்திருந்தாலும் கூட தொழிலாளர்களுக்கு பல குறைகளும் அடிக்கடி ஏற்பட்டுக்கொண்டிருக்கின்றன. குறிப்பாக, கோவை ஜில்லாவில் 65, 70 நூற்பாலைகளும் இன்னும் பல தொழிற்சாலைகளும் இருக்கின்றன. அது ஒரு தொழிற் பிராந்தியமாக இருக்கிறது. அந்த தொழிற்சாலைகளில் ஏராளமான தொழிலாளர்கள் வேலை செய்கிறார்கள். அவர்களுடைய நலன்களுக்கான சட்டங்கள் இருந்தாலும் கூட, திடீரென்று சில தொழிலாளர்களை வேலையிலிருந்து நிறுத்திவிடுகிறார்கள். அதற்குப் பாதுகாப்புச் சட்டத்தில் இடம் இல்லை என்று சொல்லுகிறார்கள். ஆகவே, இதை நல்ல முறையில் கவனித்து அதிகாரிகளும் அரசாங்கமும் உதவியாக இருக்கவேண்டும் என்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

ஒரு ஆலைத் தொழிலாளி திடீரென்று ஒரு நாள், ஏதோ ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் “ஆப்ஸென்ட்” ஆகிவிட்டால், அவன் பல “எக்ஸ்பன்ஸேஷன்கள்” எழுதிக் கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. இதெல்லாம் இருக்கவேண்டியதுதான் என்றாலும், அவன் “ஆப்ஸென்ட்” ஆனதற்குத் தக்க காரணம் காட்டினால், உண்மையான காரணத்திற்காக வேலைக்கு வரமுடியவில்லை என்று தெரிந்தால், “ஆப்ஸென்ட்” என்று போட்டதை “லீவ்” ஆகக் கருதிக்கொள்ளக்கூடிய வகையில் சட்டத்திலே இடமளிக்க வேண்டும். ஒரு சிலர் வேண்டுமென்றே கூட “ஆப்ஸென்ட்” ஆகக்கூடும். அப்படிப்பட்டவைகளைப் பரிசீலனை செய்வதற்குத் தகுந்த ஒரு ஆபீசரையோ, அல்லது வீ. ஜி. டி-எய்யோ வேண்டுமானால் வைத்துக்கொள்ளலாம். அப்படிச் செய்தால் நலமாக இருக்கும். ஒரு தொழிலாளர் வருஷத்தில் 12 நாட்கள் ஆப்ஸென்ட் ஆயிவிட்டால், “லீவ் வித் வேஜஸ்” கிடைப்பது என்று சொல்லுகிறார்கள். குறைந்தபட்சம் 90 நாட்கள் வேலைக்கு வராவிட்டால் “லீவ் வித் வேஜஸ்” கிடைக்காது என்று இருக்கிறது. 90 நாட்களுக்குப் பதிலாக, 100 நாட்களாக இருந்தால் நலமாக இருக்க முடியும் என்று நான் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

விவசாயக் கூலிகளுக்கு அகில இந்திய ரீதியில் கூலி நிர்ணயம் செய்யப் பட்டிருக்கிறது. சில இடங்களில் கூலி அதிகமாகவும் இருக்கிறது. பட்டணங்களை அடுத்த கிராமங்களில்தான் இப்படி ஓரளவுக்கு அதிகக் கூலி கிடைக்கிறது. ஆனால், நகரப் புறங்களைவிட்டுப் பல மைல் தூரம் தள்ளியிருக்கும் கிராமங்களில் அடிப்படைக் கூலியையும் விடக் குறைவாகத்தான் கிடைக்கிறது. அதுவும் நிரந்தரமாகக் கிடைப்பதில்லை. ஒரு வாரத்தில் இரண்டு, மூன்று நாட்களுக்குத்தான் வேலை கிடைக்கிறது. அகில இந்திய ரீதியில் விவசாயிகளுக்கு நிர்ணயிக்கப்பட்ட கூலி விதிதம் கட்டாயமாக எல்லோருக்கும் கிடைக்கும்படி சட்டத்தை அமுல் நடத்தவேண்டும் என்று நான்

[திரு. கே. பி. பழனிசாமி]

[13th March 1963]

கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். தொழிற்சாலைகளைப் பொறுத்தவரையில், தொழிலாளர்கள் ஒரே இடத்தில் கும்பலாக இருப்பதால், சட்டத்தை அமுல் நடத்த சாதகமாக இருக்கிறது. ஆனால், விவசாயிகள் பரவலாகப் பல ஊர்களில் இருப்பதால், அவர்களுக்குரிய கூலியைப் பெறுவதில் சில கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன. ஆகவே, இதைத் தக்க முறையில் பரிசீலனை செய்ய ஒரு கமிட்டியை நியமித்து நல்ல ஏற்பாட்டைச் செய்ய வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

தொழிற்சாலைகளில் விபத்துக்கள் ஏற்படுவதைப் போலவே, விவசாயத்திலும் விபத்துக்கள் ஏற்படுகின்றன. கதிர் அடிக்கக்கூடிய மெஷினில் வேலை செய்யக் கூடிய, தினம் ஒன்றரை ரூபாய் கூலி பெறும் டெம்பரரி கூலி ஒருவன் தப்பித் தவறி கை வைத்துவிட்டால், அவன் நஷ்ட ஈடு பெறும் வகையில் அவனுக்கு கோர்ட்டில் சென்று வாதாடுவதற்கு அட்வ கேட்டின் உதவியோ, பப்ளிக் ப்ராவிக்யூடரின் உதவியோ அளிக்கப்பட வேண்டும். ஏழைகளாக இருப்பதால் அப்படிப்பட்டவர்கள் நஷ்ட ஈட்டைப் பெற முடியாத நிலையில் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கெல்லாம் பல கொள்கையங்களைச் செய்துகொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டு என்னுடைய உரையை முடிக்கின்றேன். வணக்கம்.

திரு. முனு ஆதி: மதிப்பிற்குரிய சட்ட மன்றத் தலைவர் அவர்களே, உள் துறை அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கிற, “தொழிற்சாலை, தொழிலாளர், வேலை தேடித்தரும் நிலையம்” ஆகியவற்றுக்கான மானியத்தின் மீது கொடுத்திருக்கும் வெட்டுப் பிரேரணையை ஆதரித்து என்னுடைய கருத்துக்களைச் சொல்ல நான் விழைகிறேன்.

குறிப்பாக, தொழிலாளர்களுக்கு இந்த நாட்டில் நிரந்தரமாக்கப்படுகிற உரிமை நீண்ட நாளாகவே இல்லாமலிருக்கிறது. தொழில் தகராறு சட்டத்தில், “240 நாட்களுக்கு மேல் அவர்கள் வேலைசெய்தார்களானால் நிரந்தரமாக்கப்படவேண்டும்” என்று தெளிவாக எடுத்துக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால், அதிகமான தொழிலாளிகள், அவர்கள் தனியார் துறைத் தொழிற்சாலைகளில் வேலை செய்கின்ற தொழிலாளிகளாக இருந்தாலும், வேறு பல தொழிற்சாலைகளில் வேலை செய்கின்ற தொழிலாளியாக இருந்தாலும், 240 நாட்கள் அல்லது ஆயிரம் நாட்கள் வேலை செய்தாலும், நிரந்தரமாக்கப்படாமல், “டெம்பரரி” என்ற முறையில் பணியாற்றிக்கொண்டு வருகிறார்கள். அவர்கள் “டெம்பரரி” என்கிற முறையில் பணியாற்றுகின்ற காரணத்தால், பிராவிடென்ட் ஃபண்டு, இன்ஷூரன்ஸ் உரிமைகளும் அவர்கள் சீக்கிரமாகப் பெற முடியாமல் அவதிப்படுகிறார்கள். ஆகவே, முதன் முதலாகத் தொழில் தகராறு சட்டத்தில் தெளிவாகக் கூறியிருப்பதை தொழிலாளிகள் நிரந்தரமாக்கப்படவேண்டும் என்று குறிப்பிட்டிருப்பதைக் கட்டாயமாக அமுலாக்குகிற அளவுக்குப் பயன்படுத்தச் செய்யவேண்டுமென்று நான் அமைச்சர் அவர்களை கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

தொழிலாளிகள் “ரிடையர்” ஆவதற்குப் பின்னால் அவர்களுக்குரிய பிராவிடென்ட் ஃபண்டு, மற்றும் இதர உரிமைகள் கொடுக்கப்படுவதில், காலதாமதம் இருக்கிறது. ஏறக்குறைய ஓராண்டுக் காலம் வரையில் கூட அவைகளைப் பெற முடியாதிருக்கிறார்கள். ஆகவே, அவர்கள் ஓய்வு பெற்றவுடனே அத்தகைய பணத்தைப் பெறுவதற்கு அத்தியாவசியமான ஏற்பாட்டைச் செய்தால்தான் தொழிலாளிகள் ஓய்வு பெற்றதற்குப் பின்னால் குடும்பத்தைக் காப்பாற்றுவதற்குப் பணத்தைப் பெறுவதால் லாபம் அடைய முடியும் என்பதை அமைச்சர் அவர்களுடைய கவனத்திற்கு நான் கொண்டு வர விரும்புகிறேன்.

தொழிலாளர்களை நம்முடைய சர்க்கார் நான்கைந்து தரங்களாகப் பிரித்திருக்கிறார்கள். ஸ்தல ஸ்தாபனத் தொழிலாளிகள் சிலரை ‘நான்காந்தரச் சிப்பந்திகள்’ என்ற ஒரே தலைப்பில் வைத்திருக்கிறார்கள். ஸ்தல ஸ்தாபனங்களில் பலதரப்பட்ட தொழிலாளிகள் வேலை செய்கிறார்கள். மலேரியாத்தடுப்புத் தொழிலாளர்கள், தோட்டக்காரர்கள், கக்கூசு எடுப்பவர்கள், காவற்காரர்கள் என்று பலதரப்பட்ட தொழிலாளர்கள் இருக்கிறார்கள்.

13th March 1963]

[திரு. முனு ஆதி]

ஆனால், தலைப்பு மாத்திரம் 'நான்காந்தரச் சிப்பந்தி' என்று இருக்கிறது. அதிலே கொடுக்கப்படும் சம்பளத்திலும் வேறுபாடு இருக்கிறது. ஒரு ஸ்லீப் பருக்குச் சம்பளம் 75 ரூபாய் இருக்க, கார்டனருக்குச் சம்பளம் 55 ரூபாய் ஆக இருக்கிறது. அதேபோன்று, மலேரியாத் தடுப்புத் தொழிலாளருக்குச் சம்பளம் 50 ரூபாயாக இருக்கிறது. ஆகவே, நான்காந்தரச் சிப்பந்திகளிலேயே இவ்வளவு வேறுபாடான சம்பளம் இருப்பதால் தொழிலாளர்களுக்கு உற்சாகம் இல்லாமல், நல்ல உரிமை பெறுகிறவர்களாக இல்லாமல் வேதனைப்படுவதை அமைச்சர் அவர்களுக்கு ரூபகமூட்ட விரும்புகிறேன்.

பாக்டிகளிலே வேலை செய்யும் தொழிலாளர்களுக்கு, பாக்டரி இன்ஸ்பெக்டர் வரும் நேரம் தெரியவில்லை. என்ன குறைபாட்டை விசாரிக்கிறார் என்று தெரியாது. முதலாளியின் அலுவலகத்திலேயே இருந்து கொண்டு, 'தொழிற்சாலைக்குள்ளே போய்ப் பரிசோதனை செய்துவிட்டேன்' என்று முறையில் கையொப்பம் இட்டுவிட்டுத் திரும்புகிற நிலையைப் பரவலாக எல்லாத் தொழிலாளர்களிலும் நாம் பார்க்கமுடியும். மேலோட்டமாக நான் பேசவில்லை. நான்கைந்து தொழிற்சாலைகள் என்னுடைய தொகுதியில் இருக்கின்றன. அங்கு நடந்த அனுபவத்தைப் பின்னால் சொல்லத் தயாராக இருக்கிறேன். பாக்டரி இன்ஸ்பெக்டரை எதற்காக வைத்திருக்கிறோம்? நல்ல எண்ணத்தில் தொழிலாளர்களுடைய பிரச்சினைகளைக் கவனிப்பதற்காக வைத்திருக்கிறோம். தொழிற்சாலை முறையாக அமைக்கப்பட்டிருக்கிறதா, தொழிலாளர்களுக்குப் பாதுகாப்பாக தொழிற்சாலை கட்டப்பட்டிருக்கிறதா, என்று பார்ப்பதற்காக பாக்டரி இன்ஸ்பெக்டர்களை நாம் வைத்திருக்கிறோம். ஆனால், தொழிலாளர்களுடைய குறைகளைக் கண்டறியும்பொருட்டு, தொழிற்சாலையைச் சுற்றிப்பார்த்து, அங்குள்ள தொழிலாளர்களை விசாரிக்க வேண்டியிருக்க, அதையொன்றும் செய்யாமல் தொழிற்சாலைக்குள்ளேயே செல்லாமல் முதலாளியின் அலுவலகத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டிருந்துவிட்டு, கையொப்பமிட்டு அப்படியே விடுதிரும்புகிறார்கள். ஆக, தொழிற்சாலைக்குச் செல்லும்போது, அங்கு உள்ள பெரிய தொழிற்சங்கத்தின் தலைவரைப் பார்த்து, இங்கே நான் தொழிற்சாலையைப் பார்க்க வந்திருக்கிறேன், என்ன உங்களுக்கு ஆபத்து இருக்கிறது? கட்டட காலம் இருக்கும் என்று நீனைக் கிறீர்களா? பயந்துகொண்டிருக்கிறீர்களா? குறைகள் என்னென்ன இருக்கின்றன?" என்று பாக்டரி இன்ஸ்பெக்டர் கேட்பதற்கு வாய்ப்புகள் இருக்கும்படி கட்டாயப்படுத்தவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

பாக்டிகளில் அதிகமாகக் கூலி கொடுக்கவேண்டியிருப்பதால், அதைத் தவிர்ப்பதற்காக வேண்டி சிறு சிறு பையன்களை, 10, 12, 15 வயதுப் பையன்களை வைத்துக்கொண்டு, கணக்கிலே வைத்துக்கொள்ளாமல், தனிக் கணக்கை வைத்து, வேலை வாங்குவதால் பெரிய தொழிலாளர்களுக்கு இடமில்லாமல் இருக்கிறது. நிறைய லாபம் சம்பாதிக்கவேண்டுமென்ற எண்ணத்தோடு சின்னஞ்சிறு பையன்களை வேலைக்கு வைத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். அதையும் அரசாங்கம் கவனித்து, முறைப்படுத்த வேண்டுமென்று நான் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

எம்ப்ளாய்மென்ட் எக்ஸ்சேஞ்சில் எத்தனையோ லட்சம் பேர்கள் பதிவுசெய்திருக்கிறார்கள் என்றாலும், பரையாரிடி, சிஸ்டத்தையும் சீனியாரிடி சிஸ்டத்தையும் அனுசரிக்காததால் முன்னால் பதிவு செய்துகொண்டவர்களுக்கு வேலை கிடைக்காத நிலை இருந்துகொண்டிருக்கிறது. ஐந்தாண்டுகளுக்கு முன்னால் ஒரு தொழிலாளி பதிவு செய்துகொண்டிருந்தாலும் வேலை கிடைக்காமல் அவதிபடக்கூடிய நிலையும், ஆறு மாதங்களுக்கு முன்பு பதிவு செய்திருப்பவர்களுக்குத் திடீரென்று எக்ஸ்சேஞ் மூலமாக வேலை கிடைப்பதையும் நான் பல ஆதாரங்களுடன் காட்ட முடியும். எக்ஸ்சேஞ் மூலமாக யார் யாருக்கு வேலை கிடைக்கிறது என்பதைக் கவனிக்கவேண்டும். முறையாக ஏற்கனவே பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் பதிவு செய்துகொண்டு, வேலைக் காகக் காத்திருப்பவர்களுக்கு வேலை கிடைக்காமலிருக்க, நேற்று பதிவு

[திரு. முனு ஆதி]

[13th March 1963]

செய்துகொண்டவருக்கு வேலை கிடைப்பதைப்பற்றி கவனித்து, பரையாரிடி சிஸ்டத்தை அனுசரித்து, வேலை கொடுக்கச் செய்தால் நலமாக இருக்கும் என்று நான் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

தொழிலாளர்களுக்கான உரிமைகள் அதிகமாக நம்முடைய அரசாங்கத்தில் தரப்படுகின்றன என்பதை நாங்கள் ஒப்புக்கொண்டாலும், தொழிலாளர்களுடைய உரிமைகள் எந்தமுறையில் அமுக்கப்படுகின்றன, நசுக்கப்படுகின்றன என்பதை நான் சட்டிக்காட்டாமல் இருக்க முடியவில்லை. ஒரு தொழிற்சாலையில் நிறுவனம் பெற்ற தொழிலாளர் ஒருவரை அங்குள்ள தொழிலாளர் சங்கத்திற்குத் தலைவராக வைத்துவிட்டால் அங்குள்ள முதலாளிகள், நம்மிடமுள்ள ஒரு தொழிலாளி தலைமை தாங்குவதா என்று உடனே ஆத்திரப்பட்டு, அந்தத் தொழிலாளியைப் பழிவாங்க எப்பொழுது சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும் என்று எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். தொழிலாளர்களிலேயே ஒருவரை தொழிற்சங்கத் தலைவராகப் போடுவதை விட்டு வேளியிலே உள்ளவரைத் தொழிற் சங்கத் தலைவராக வைத்துவிட்டால், “இந்த கட்சி தொல்லை கொடுப்பதற்கு வந்திருக்கிறது” என்ற காரணத்தைக் காட்டி, தொழிலாளர்களுடைய உரிமையை மறிக்க முதலாளிகள் முயற்சி செய்கிறார்கள்.

அதேபோன்று, ஸ்டாண்டர்டு மோட்டார் கம்பெனியில் வேலை செய்கின்ற தொழிலாளர்கள், அதிகமான எண்ணிக்கையைக் கொண்ட தொழிலாளர்கள் சேர்ந்து ஒரு சங்கத்தை வைத்துக்கொண்டு, உரிமை கேட்டதற்கு, முதலாளிகள் “முடியாது” என்று இறுமாப்போடு சொல்லி விட்டார்கள். தொழிலதிக்காரி கேட்டால் நிராகரித்தவிட்டு, “வர முடியாது” என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஏன் இப்படிச் சொல்கிறார்கள் என்று பார்க்கும்போது, “எங்களுக்குத் தொழிலமைச்சர் ஆலோசனை கூறுகிற போது இவர்கள் என்ன செய்து முடியும்?” என்று பகிரங்கமாக உதாசீனப்படுத்திவிட்டார்கள். கடைசியில், சர்க்கார் அளித்திருக்கும் உரிமையாகிய வேலை நிறுத்தத்தைச் செய்தபோது தடியால் அடித்தது மட்டுமல்லாமல் இரத்தம் சிந்தும் அளவுக்கு அடித்து, சங்கம் மேலும் தொடராத அளவுக்குப் பயமுறுத்தி அடக்கிவிட்டார்கள்.

அதேபோன்று, இந்திரா காட்டன் மில்ஸ் குரோம்பேட்டையில் இருக்கிறது. அங்கிருக்கும் தொழிலாளிகள் ஓராண்டுக் காலமாக நிரந்தர மாக்கப்படவில்லை. கூலி நிர்ணயம் செய்து தரப்படவில்லை. போதிய சலுகை தரப்படவில்லை. தொழிற் சங்கம் வைத்து உரிமைகளைக் கேட்டும், சமரசம் ஏற்படாத நிலையில், 48 நாட்கள் வேலை நிறுத்தம் செய்து உரிமைக் காகப் போராடவேண்டி ஏற்பட்டும், கடைசியில் தொழிலாளர்களுக்கு உரிமைகள் கிடைக்கவில்லை. தொழிலாளர்களைப் பயமுறுத்தி “சங்கத்தில் சேருவதில்லை” என்று கையெழுத்து வாங்கி, அச்சுறுத்தியதின் பேரில் சங்கம் இல்லாமலேயே இந்திரா காட்டன் மில் தொழிலாளர்கள் அவதிப்படுவதை அமைச்சர் அவர்களுடைய கவனத்திற்கு நான் கொண்டுவர விரும்புகிறேன்.

இன்றைக்கு தொழில் அமைச்சர் அவர்களே ஒத்துக் கொள்வார்கள். சங்கத்தின்மூலமாக நோட்டீஸ் கொடுக்கிறோம். தொழிலதிபர்கள் ஒத்துக்கொள்ளாவிட்டால் லேபர் கமிஷனுக்குப் போகிறோம். அங்கும் இல்லாவிட்டால் லேபர் கோர்ட்டுக்குச் செல்கிறோம். லேபர் கோர்ட் கொடுத்த முடிவையும் தொழிலதிபர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளாவிட்டால் தான் வேலை நிறுத்த நோட்டீஸ் கொடுக்கப்படுகிறது. அதற்காக தொழிலதிபர்கள் தொழில் ஸ்தாபனத்தையே மூடுவதும் தொழிலாளிகளைப் பலி வாங்குவதும் சரியான செயலாகாது. குறிப்பாகச் சொல்வேன். என்னுடைய தொகுதியில் ஒரு மோட்டார் கம்பெனி இப்படி வேலை நிறுத்த நோட்டீஸ் கொடுத்தார்கள் என்பதற்காக 150 பேர்களை வேலை செய்து வந்த ஸ்தாபனத்தை மூடிற்று. இதனால் தொழிலாளர்கள் நடுத்தெருவில் நிற்கிறார்கள். ஆனால் தொழிலதிபர்கள் தங்கள் பாக்டரியை மூடி ஓரளவு தவிர தங்களுக்கு வேண்டிய சாமான்களை வேறு தொழிற்சாலையின் மூலம் பெற்றும் அங்கே இவர்களுடைய சாமான்களைக் கொண்டு

13th March 1963]

[திரு. முனு ஆதி]

உற்பத்தி செய்தும் வருகிறார்கள். இவ்வாறு தொழிலாளர்களை பாதிக்கப் படக்கூடிய நிலைமையை அறவே அகற்றவேண்டுமென்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து தஞ்சாவூர் மாவட்டத்தில் வடபாதிமங்கலம் சர்க்கரை ஆலையில் ஆயிரக்கணக்கான தொழிலாளர்கள் வேலை செய்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் நீண்டகாலமாகவே “நாங்கள் உடல்நலம் இல்லாத போனால் எங்களுக்கு மருத்துவ சிகிச்சை அளிக்க இங்கே ஒரு டாக்டர் நியமிக்கப்பட வேண்டும்” என்று கோரிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். தொழிற்சங்கத்தின் மூலமும் இப்பிரச்சினை வற்புறுத்தப்பட்டது. இதுவரை டாக்டர் நியமிக்கப்படவில்லை. உடனடியாக அங்கே டாக்டர் நியமித்துக் கொடுக்குமாறு கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து திருச்சி மாவட்டத்தில் லால்குடி சிமெண்டு தொழிற்சாலையில் ஐந்தாயிரம், ஆறாயிரம் தொழிலாளர்கள் இருக்கிறார்கள். அங்கே உள்ள ஆஸ்பத்திரியில் போதுமான மருந்து இல்லை. வெளியில் மருந்து வாங்கிக் கொள்ள அவர்களிடம் பணமும் இல்லை. ஆகவே தேவையான மருந்துகளை அந்த ஆஸ்பத்திரியில் வைத்துக்கொள்வதற்குத் தக்க வழிவகை செய்யவேண்டும்.

மற்றொன்று, இன்றைய தினம் முதலாளிகள் சர்வசாதாரணமாக கண்டிராக்ட் லேபர் என்ற நிலைமையில் பெருவாரியான தொழிலாளர்களை வைத்துக்கொண்டு வேலை வாங்கிக்கொண்டுவிடுகிறார்கள். இந்தச் சட்டத்தை ஏமாற்றி, அரசாங்கத்தையும் ஏமாற்றிவிடுகிறார்கள். இப்படி முதலாளிகள் ஏமாற்றவும், மேஸ்திரிகளைப் போட்டுக்கொண்டு வேலை வாங்கிக்கொள்ளவும், இடமில்லாதபடி கவனம் செலுத்தவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். லேபர் அண்டு கண்டிராக்ட் என்ற முறையில் ஒரு தொழிலாளி 240 நாட்கள் தொடர்ந்து வேலை செய்தான் என்றால் கண்டிப்பாக ரெகுலர் தொழிலாளர்களைப் போலவே அவன் சகல வசதிகளும் பெற அரசாங்கம் கருணமயான உத்தரவு போட்டு நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கடைசியாக எனக்கு முன்னால் பேசிய கனம் அங்கத்தினர் சினிமாத் தொழிலாளர்களைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். சினிமாத் தொழிலாளர்களில் பெரிய தொழிலாளி சின்னத் தொழிலாளி என்று பாகுபடுத்த வேண்டாம். தோட்டங்களில் வேலை செய்யக்கூடிய சிறிய தொழிலாளிகளும் இருக்கிறார்கள், பெரிய தொழிலாளர்களும் இருக்கிறார்கள். அவரவர்களுடைய உழைப்புக்கேற்ற ஊதியம் பெறக்கூடிய ஒரு நிலைமை உருவாக்கினாலேயே மிகவும் வரவேற்கத்தக்கதாக இருக்கும். அவரவர்களுடைய உழைப்புக்கேற்ற ஊதியத்தைப் பெற மினிமம் வேஜஸ் ஆக்ட் என்பதைவிட : பேர் வேஜஸ் ஆக்ட் என்று வைத்து அமல் நடத்தினால் மிகவும் அனுசூலமாக இருக்கும். ஆகவே உழைப்புக்கேற்ற ஊதியம் பெறத்தக்க வழிவகை செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என் உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த மானியத்தின் மீது நடைபெற்ற விவாதத்தில் கனம் அங்கத்தினர்கள் தங்களுடைய அனுபவத்தை, தங்கள் கருத்துக்களை எடுத்துச் சொன்னார்கள். தொழிலாளர்கள் விஷயத்தில் இவ்வளவு தூரம் எல்லோரும் அக்கறை எடுத்துக்கொண்டிருப்பதற்கு நான் மிகுந்த மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். கனம் அங்கத்தினர்கள் குறிப்பிட்ட இரண்டொன்றைப் பற்றி நான் இப்போது பதிலளிக்காவிட்டாலும் அதைக் கவனிக்கவில்லை என்று எடுத்துக்கொள்ளக் கூடாது. அவ்விஷயங்கள் எல்லாவற்றிலும் அரசாங்கம் கவனம் செலுத்தும் என்று நான் சொல்லிவிடுகிறேன்.

கடைசியாக பேசிய கனம் அங்கத்தினர் ரொம்பத் தொழிலாளர்கள் தற்காலிகத் தொழிலாளர்களாகவே இருக்கிறார்கள் என்று குறிப்பிட்டார்கள். தற்காலிகத் தொழிலாளர்களாக இருந்தாலும் அவர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய வசதிகள், சலுகைகள் பொறுத்தமட்டில் அதிகமாக ஒன்றும் வித்தியாசம் இல்லை. ஒரு தொழிலாளர் பர்மெனண்டு செய்யப்

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

[13th March 1968]

பழைவதற்கு முன்னால் ப்ரொபேஷன் இருக்கவேண்டும். அதற்குப் பிறகு ஸ்டான்டிங் ஆர்டர் சட்டப்படி அவர் நிரந்தரமாக்கப்படுவார். இந்த ஸ்டான்டிங் ஆர்டர் சட்டத்தை ஒவ்வொரு மில்லுக்காக விஸ்தரித்துக்கொண்டுவருகிறோம். இப்போது நானூறு, ஐநூறு ஆலைகளுக்கு இந்தச் சட்டத்தை விஸ்தரிக்க வேண்டியிருக்கிறது. இன்னும் பாக்கரி சட்டம் 41-வது செக்ஷன்பற்றி குறிப்பிட்டார்கள். வேலையில் இருந்து ஒருவர் நீக்கப்பட்டால் உடனே மேலே அப்பீல் செய்யலாம். அப்பீலில் அனுசூல மாகவிலையென்றாலும் மேலே அப்பீல் செய்ய வழியிருக்கிறது. அதற்கு முன்னே இருந்து சம்பள பாக்கிகள் கொடுக்க உத்தரவு போட இடம் இல்லை என்று சொன்னார்கள்.

ஹோட்டல் ஆக்ட் இருக்கிறது. வேஜஸ் ஆப் வொர்க்கர்ஸ் போட இடம் இருக்கிறது. அதேமாதிரி இந்தச் சட்டத்தை மாற்றி அமைத்துவிடலாம். காம்பென்சேஷன் சம்பந்தமாகவும் இந்த அரசாங்கம் கவனித்து வருகிறது.

கடைசியாகப் பேசிய கனம் அங்கத்தினர் சொன்ன ஒரு விஷயம் எனக்குப் புரியவில்லை. குறைந்த பட்ச ஊதியமே வேண்டாம், . . . பேர் வேஜஸ் நிர்ணயம் செய்துவிட்டால் போதும் என்றால் அவரே அந்த விஷயத்தைப் புரிந்துகொள்ளாது சொல்கிறார் என்றே நினைக்கிறேன். அதிகப் பட்ச ஊதிய சட்டமே வைத்துக்கொண்டுவிடலாம். எதற்காகக் குறைந்தபட்ச ஊதிய சட்டம்? குறைந்த பட்ச கூலி விகிதம் என்றால் . . .

திரு. முனு ஆதி :—தலைவர் அவர்களே, குறைந்தபட்ச கூலி விகிதம் என்பதைவிட . . . பேர் வேஜஸ் என்று நிர்ணயித்தால் நலம் என்று தான் தெரிவித்தேன்.

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : அதைத்தான் சொல்ல வருகிறேன். குறைந்த பட்சம் கூலிவேறு. . . பேர் வேஜஸ் வேறு. குறிப்பாக ஒரு தொழில் நஷ்டத்தில் நடக்கலாம். அதற்காகத் தொழிலாளர்களுடைய கூலியை முதலாளி குறைக்கக்கூடாது. நஷ்டத்தில் தொழில் நடந்தாலும் அந்தத் தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ளவர்களுக்குக் குறைந்தபட்சம் இவ்வளவு கூலி கொடுத்துத்தான் ஆகவேண்டும் என்பது இந்தச் சட்டம். இதை எடுத்துவிட்டு . . . பேர் வேஜஸ் என்று கொண்டுவந்துவிட்டால் அதற்கு எப்படி வேண்டுமானாலும் வியாக்கியானம் செய்யலாம். “நியாயமான கூலிதானே கொடுக்கவேண்டும். இப்போது தொழிலில் லாபமே இல்லை. ஆகவே எங்களுக்கு இவ்வளவுதான் நியாயமாகக் கூலி கொடுக்க முடியும்” என்று முதலாளிகள் சொல்லலாம். இந்தக் கூலி குறைந்தபட்சத்தைவிடக் குறைவாக இருக்கலாம். ஆகவே . . . பேர் வேஜஸ் என்றும்படும் நிர்ணயிப்பது சரியல்ல. குறைந்தப் பட்சக் கூலி என்று நாம் விதித்தாலும் அதிகச் சம்பளம் கொடுக்கக்கூடிய நிலைமையும் இருக்கிறது. இன்னும் தொழிலில் லாபம் வந்தால் உடனே அந்த லாபத்திற்கு ஏற்றபடி போனஸ் கொடுக்கிறார்கள். அவ்வளவு, பஞ்சப்படி எல்லாம் கொடுக்கிறார்கள். ஆகவே குறைந்த பட்சம் இவ்வளவு கொடுக்க வேண்டும் என்று கூலி நிர்ணயம் செய்வதே சரியானது என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இந்த அடிப்படையே சரியான அடிப்படை என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். தொழில் கமிட்டி போடுகிறோம். அதிலே தொழிலாளர் பிரதிநிதிகளும், தொழிலதிபர்கள் பிரதிநிதிகளும் இருக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு தொழிலையும் தனித் தனியாக எடுத்துக்கொண்டு குறைந்த பட்ச ஊதியம் எவ்வளவு இருக்கவேண்டுமென்ற முறையில் பரிசீலனை செய்யப்பட்டு முடிவு எடுக்கப்படுகிறது. இவ்வாறு நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிற ஊதியத்தைக் கொடுப்பதில் தகராறுகள் ஏற்பட்டால் அதைத் தகராறு இல்லாத வகையில் உடன்பாடு காண்பதற்கு லேபர் ஆபீசர்கள் முயற்சி செய்கிறார்கள். லேபர் ஆபீசர்கள் ஜட்ஜுகள் அல்ல. அவர்கள் செய்வது “கன்சிலிவேஷன்” தான். மத்திஸ்தம் பண்ணிப் பார்ப்போம், ஒப்பந்தம் பண்ணி உடன்பாடு ஏற்படச் செய்யலாம் என்ற முறையில் முயற்சி செய்வது லேபர் ஆபீசர்கள் வேலை. அவர்கள் தீர்ப்புக் கொடுப்பதில்லை. உடன்பாடு வெற்றிபெறவில்லையென்று சொன்னால், அவர்கள் தங்களுடைய சிபாரிசை

13th March 1963]

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

மேலதிகாரிகளுக்கு அனுப்புகிறார்கள். அதற்குமேல் கோர்ட்டுக்கு விடுவது, அட்ஜஸ்டிகேஷனுக்கு விடுவது எல்லாம் கவனிக்கப்படுகிறது. இதிலே தீர்வு காணப்பட்டிருக்கின்ற புள்ளி விவரங்களைச் சட்டிக்காட்டி, இத்தனை கேஸ்கள் தீர்வு காணாமலே விடப்பட்டிருக்கின்றனவே என்று அங்கத்தினர்கள் எடுத்துக்கூறினார்கள். சமரசமாகப் போவது நல்லது என்ற காரணத்தினால், இருவர் நலனுக்கும் உகந்தது என்ற காரணத்தினால் அந்த வகையிலேயே அதிகக் கவனம் செலுத்தப்பட்டு வருகிறது என்பதைக் கூற விரும்புகிறேன்.

பீடி சட்டத்தையும், ஷாப் சட்டத்தையும் பற்றிச் சொன்னார்கள். அவை கூடியவரையில் நல்ல முறையிலே அமல் நடத்தப்பட்டு வருகின்றன. அமல் நடத்தப்படுவதிலுள்ள குறைகள் அனுபவத்தின் மூலம் தெரிந்தால், அவற்றை ஏற்று அப்போதைக்கப்போது சட்டத்தை மாற்றிக்கொண்டு வருகிறோம்.

மோட்டார் தொழிலாளர் சட்டத்தை அமலாக்குவது பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். அது பரிசீலனை செய்யப்பட்டு, விதிகள் அமைப்பதில் தற்போது கவனம் செலுத்தப்பட்டு வருகிறது. நல்ல முறையில் விதிகள் அமைக்கப்பட வேண்டும். விதிகள் எல்லாம் அமைக்கப்பட்ட பிறகு அதை அமல் செய்வது பற்றி எடுத்துக்கொள்ளலாம்.

எம்ப்ளாய்மெண்டிற்கு ரிஜிஸ்டர் செய்து கொள்கிறவர்களில் ஒரு சிலருக்குத்தான் வேலை கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று கனம் அங்கத்தினர்கள் கூறினார்கள். ஒவ்வொருவரும் எந்த வேலைக்குத் தகுதியோ அந்த வேலை கிடைக்குப்போது அவர்கள் எடுத்துக்கொள்ளப்படுகிறார்கள். ரிஜிஸ்டர் செய்து விட்டதன் காரணமாகவே, வேலைக்கு உத்தரவாதம் செய்வதில்லை. வேலை இல்லாதவர்களுக்கு வேலை கொடுக்க வழிவகைகளை வகுப்பதுதான் எம்ப்ளாய்மெண்ட் எக்ஸ்சேஞ்சின் நோக்கம். அந்த முறையில் கவனம் செலுத்தப்பட்டு வருகிறது என்பதைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

கனம் அங்கத்தினர் திரு. சேங்காலியப்பன் அவர்கள், டி.பி.-யால் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்குக் கூட 56 நாட்கள்தான் லீவ் கொடுக்கப்படுகிறது என்று சொன்னார்கள். எம்ப்ளாய்ஸ் ஸ்டேட் இன்ஷூரன்ஸ் திட்டத்தின் படி 56 நாட்கள் லீவ் கொடுக்கிறார்கள். அதற்கு மேல் லீவ் கொடுக்க வேண்டுமானால் “ எக்ஸ்டென்டட் சிக்னஸ் பெனிபிட் ” என்ற பிரிவின்படி, 56 நாட்களுக்கு மேல், 309 நாட்கள் வரை மேலும் அதிகமாக லீவ் கொடுக்க வசதி அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதற்கெல்லாம் சட்டத்திலே இடம் இருக்கிறது என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

சினிமாத் தொழிலாளர்களைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். அதைப்பற்றிப் பரிசீலனை செய்ய ஸ்பெஷல் ஆபீசர் நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார். அவர், அந்தத் தொழிலாளர்களைய நேரமையைப் பற்றி ஆராய்ந்து முடிவு சொன்னவுடன் அதற்குரிய சட்டம் தயாரிக்கப்படும். சினிமாத் தொழிலாளர்கள் கஷ்டப்படுகிறார்கள் என்பதை அரசாங்கமும் உணருகிறது. அந்த வகையில் கவனம் செலுத்தி வருகிறோம் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

கனம் அங்கத்தினர் செல்வராஜ் அவர்கள் உப்பளங்களில் வேலைசெய்து வருகிற தொழிலாளர்களைப் பற்றி எடுத்துச் சொன்னார்கள். இந்த அரசாங்கத்தினுடைய யோசனையை மத்திய அரசாங்கத்துக்குத் தெரிவித்திருக்கிறோம். மத்திய அரசாங்க அதிகாரிகளும், சாஸ்ட் கமிஷனரும் இதிலே கவனம் செலுத்தி வருகிறார்கள். இதிலே உள்ள ஒரு கஷ்டம் என்ன வென்றால், இந்தத் தொழிலாளிகள் ஒரே இடத்தில் வேலை செய்வதில்லை. பல இடங்களுக்குச் செல்கிறார்கள். இதையெல்லாம் நன்றாக ஆராய்ந்து ஏதாவது சட்டம் செய்ய முடியுமா என்று பார்ப்போம்.

நான் முன்பே குறிப்பிட்டது போன்று இந்த இலாகா சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரிகள், தொழிலாளர்கள் நலனை முதல் கவனமாக வைத்து, பணதிறைகளில் ஈடுபட்டு, சட்டங்கள் மூலமாகவும், மற்ற வகையிலும் நடவடிக்கைகளை எடுத்துக் கொண்டு வருகிறார்கள். பல சட்டங்களை தொழிலாளர் நலனுக்காக நிறைவேற்றிக் கொண்டு வருகிறோம்.

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

[13th March 1963]

விபத்துக்களைப் பற்றிக் கனம் அங்கத்தினர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். புதிது புதிதாகப் பாக்கிகள் ஏற்படும்போது விபத்துக்களின் எண்ணிக்கையும் அதிகரிக்கலாம். பாக்கிகளின் எண்ணிக்கை பழைய அளவிலேயே இருக்குமானால் விபத்துக்களின் எண்ணிக்கை ஓரளவு குறைய முடியும். விபத்துக்கள் ஏற்படாதவாறு அதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகளும் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டுத்தான் வருகின்றன. விபத்துக்களை அடியோடு தவிர்க்க வேண்டுமென்ற முறையில்தான் கவனம் செலுத்தப்பட்டு வருகிறது. பணியும் தொழிலாளருக்குப் பந்தோபஸ்தும், பாதுகாப்பும் இருக்க வேண்டும் என்ற வகையில் மேலும் மேலும் கவனம் செலுத்தப்பட்டு வருகிறது. ஒரு சீப் இன்ஸ்பெக்டர் ஆப் பாக்கரிஸ் மட்டுமல்லாது எத்தனையோ துணை அதிகாரிகள் எல்லாம் நியமிக்கப்பட்டு வருகிறார்கள். அனுபவம் உள்ளவர்கள் இந்தத் துறையிலே கவனம் செலுத்தி வருகிறார்கள். விபத்துக்கள் நடைபெறவொட்டாமல் தடுக்கவேண்டுமென்ற எண்ணம் அரசாங்கத்திற்கு இருக்கிறது. அதுமட்டுமல்லாது, பல வெளியீடுகளைக் கூட வெளியிட்டிருக்கிறோம். தொழிலாளர்களும் கவனித்து ஜாக் கிரதையாக இருக்க வேண்டும். இதைப் பற்றியெல்லாம் பிரசாரம் செய்யப் பட்டிருக்கிறது. எல்லா வகையிலும் போதிய கவனம் செலுத்தப்பட்டு வருகிறது என்று கூறி, கனம் அங்கத்தினர்கள் இந்தக் கோரிக்கையை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு என்னுடைய வார்த்தைகளை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

திரு. முனு ஆதி : ஸ்தல ஸ்தாபனத்தில் பணியாற்றுகின்ற நான்காம் தர சிப்பந்திகளுக்குள்ளேயே சம்பள விதிதம் ஒருமுகப்படுத்தப்படவில்லை. அதைப்பற்றி அமைச்சர் அவர்களுடைய கருத்து என்ன என்பதை அறிய விரும்புகிறேன்.

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் :—அதைப்பற்றி ஸ்தல ஸ்தாபன இலாகாதான் முதலில் கவனம் செலுத்தவேண்டும். முதலிலேயே தொழில் துறையில் எடுத்துக் கொள்ள முடியாது.

MR. SPEAKER : The question is—

“That the allotment of Rs. 35,2500 under Demand No. XXIV—Labour including Factories be reduced by Rs. 100.”

The cut motion was put and lost.

MR. SPEAKER : The question is—

“That the Government be granted a sum not exceeding Rs. 35,25,300 under Demand No. XXIV—Labour including Factories.”

The Demand was put and carried and the Grant was made.

(2) DEMAND NO. II—MOTOR VEHICLES ACTS—ADMINISTRATION.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Mr. Speaker, on the recommendation of the Governor, I move—

“That the Government be granted a sum not exceeding Rs. 13,35,600 under Demand No. II—Motor Vehicles Acts—Administration”.